Hjálmþérs saga ok lvis : Isl. papp. fol. 63

HS Isl. papp. fol. 63

National Library of Sweden

Riks-Biblioteket.
STOCKHOLM.
Handskrifter.

№

N:o 60.

N:o 63.

[illegible]landica.

N:o 63.

Islandica.

Isl. N:o 63.

Riks-Bibliotheket.
STOCKHOLM.
Handskrifter.
Islandica
Papper fol. N:o 63.

Sagar[illegible]
Hjalm[illegible]

H[illegible] Allogu[illegible]
Pessi Saga [illegible]
[illegible]üm Köngi, er [illegible]
[illegible]elbornn maþur [illegible]
[illegible]ri ok mektari, væri[illegible]
[illegible]ok sterkari, enn [illegible]
veröldunni konun[illegible]
[illegible] Hernaþi Syr[illegible]
[illegible]ann undir sik m[illegible]
[illegible]ttiat räþa, Syr[illegible]
[illegible]rt er var öllum [illegible]
[illegible]oþugra, [illegible]
[illegible]ttningu er Mars[illegible]
Margarius köng[illegible]
[illegible]bridd öllum kve[illegible]
[illegible]varþ donar aþit [illegible]
[illegible]ann var væn st[illegible]
[illegible]riþ allar Iþrötter[illegible]
Köngur liet kien[illegible]
Þar sem ungum [illegible]
[illegible]ara,
[illegible]ikköngs er [illegible]
[illegible]ni allar lystir [illegible]
[illegible]skap, ok vitur [illegible]
[illegible]mann, hann va[illegible]
Hann ätti [illegible]
[illegible]r Olvir kie[illegible]
[illegible]iþröttir, hann[illegible]

Sagann af Hjalmter ok Olver.

I. Cap.

Ætt og uppvöxtur Hialmters og Ölvers.

Þessi Saga byrjast af einum ágæ-
tum kóngi, er Ingi hiet, Hann var
velbúinn maður at öllum íþróttum, mei-
ri ok mekturi, vænni, ok vitrari, stærri
ok sterkari, enn huor annar maður í
veröllduinni honum samtýða. Hann
lá í Hernaði fyrra lut æfi sinnar, ok
vann undir sik mörg köngariki, hann
átti at ráða fyrer Mannheimumm, hu-
ort er var öllum löndum meira ok gagn
auðugra. Köngur átti ágiæta Dro
ttningu er Marsibil hiet, hún var döttir
Margarius köngs af Syria, hún var
prídd öllum kuennligum lystömm, þeim
varð sonar auðit huor Hiálmter hiet.
hann var vænn stór ok sterkur ok fimur
við allar íþrötter þegar á unga alldri,
Köngur liet kienna honum allar mentir
þær sem ungumm mönnumm var títt at
læra,
Einn Jarl var i
riki köngs er Berraður hiet, hann kun-
ni allar lystir sem þá voro tiðar, klök-
skap. ok vitur kika haffði hann yfer huorn
mann, hann var hinn æðsti vin köngs.
Hann átti einn son ungann ok vænann
er Olvir hiet, Jall kiendi honum allar
íþröttir, hann haffði 30 leiksueina, ok

Griðä

reið á skóg daglega at skióta dyr ok fug-
la. Liðu sua tymar þar til at Ølfir var 15 vetra, var hann þá manna stær-
stur ok sterkastur, ok bar af öðrum
manni Taft, Sund, ok I Turniment at ríða.

Það var eitt sumar, at Yngi köngur lét
búa veislo með allri megt er fá kunni,
þangað var boðit Jarlinum ok syni hans
ok morgum stórmenni ok var veisla en besta.

Það var einn dag er köngur ok Jarl
sátu undir borðum ok voro glaðir, þá
mællti köngur, það vil ek Jarl at þú takir
við syni minum til fóstars. Jarl bað hann
ráða. Enn at liðinni veislonni gaf
köngur þeim feðgum góðar giafir, fór
Hiálmter nú með Jalli, ok nam allar
þær lystir sem Herraðar kunni.

Það var sagt at kiært væri með þeim Hiá-
lmter ok Ølver, enn Jall skipaði hon-
um at þiena Hiálmter I öllu ok væga
fyrer honum, ok sua giorði Ølvir.

II. Kap.

Fóstbrædralag Hiálmters og Ølvers, og andlát Drottningar.

Enn er þryr vetur voro liðnir, sendir
köngur eptir syni sinum, Hiálmter gi-
eck fyrer Jall ok mællti, þess vil ek biðia
þig at þú látir Ølvir fara með mier,
Jall bað Ølvir því ráða, þeir giorðu nu
sua, Jarl var siálfur I ferðinni með þeim

Köngur hafði veislo búna, hann tók
við Jarli ok syni sinum með allri vegsemd.

Enn á þriðia deigi veislunnar var
ut boðinn Turnimerit á völlo þá sem nær
láo borginni, þar var margt hoffólk sam-
ann komit. Hiálmter reið framm
á milli þeirra leggjandi sinni Stang

til bryggja

til beggja handa kastandi morgum ridda-
ra til jarðar, ok var enginn sua roskur eða
rikilatur, mikill eður megtugur, at hon-
umm þyrði imoti at ríða. Olvir
sjer þetta ok hafði hann áður margann
riddara af sinum hesti fellt, ríður hann
sem snarlegast at Hialmter ok huor á mó-
ti öðrum, ok matti þar siá væna atreið á
flugskjötumm hestum, leggjandi [þeir nú] huor sann-
nars skiölld með miklo afli, gjeck sua lei-
ngi þar til at Hiálmter reyddist, ok keirir
nú hestinn sporum, ok ríður at Olvir
leggjandi sinni slæng mitt í skiölldinn,
enn Olvir sat sua fast at sundur gekk
hryggur hestsins enn Olver kom stand-
andi niður, fóro síðann heim til borgar
ok voro allir kátir.

Enn er Herraður Jarl byst heim,
gieck hann at Hiálmter ok Olvir syni
sinum, ok kuað at eitt mundi yfer þá
ganga, vil ek at þið suerjest í fóstbræ-
ðralag, sua at ykkar vinsemgi halldist,
Hiálmter kueðst það vilia, síðann gier-
ðu þeir sua, fór Jarl nú heim.

Eptir það let Hiálmter afla at
smiðumm giörði hann sier einn kast-
ala vt i skogje, ok sem hann var giör,
fór hann þangat með hundrat riddara,
hann bað þess sina menn at þeir skylldi
læsa kastalann þa hann sæti inni.

Litlo siðar tók drottning sótt ok
andaðist, var haugur gier, ok hún í sett,
þetta var konginum mikill harmur, ok
ollum öðrum. Hiálmter lietta

Trislo

veislo giöra eptir möður sina, enn eptir
erfið gaf hann öllum goðar gjafir, var
hann optast i rikinu enn reið á skög at
skemta sier, Köngur ljet set
ja stöl á haug drottningar, sat hann
þar nætur ok daga, sorg ok harm ber-
andi, fyrer sinn drottningar missir.

Það bar til einn dag, sem solinn var
fagurlega skinandi, enn köngur hugsar
marga luti með myklum harmi, sjer
hann son sinn gangandi með morgumm
öðrum hofolkið, fagurlega priddum, Hiá-
lmter gjeck fyrer föður sinn ok heilsar
honum bliðlega ok mællti, skulu þier
hier lengi sitia, eður þrya eptir yðar dr-
ottning? er slikt ököngloga giört, vilek
helldur hallda i burt af rikinu með yðar
styrk, ok fá yður drottningar efni, ok sæk-
ja með oddi ok eggium ef ei vill öðruvisi
fast, Köngur svaraði aungvo, Hjalm-
ter stöð lengi fyrir foður sinum ok gje-
ck i burt siðan miög reiður. III. Cap.

Yngi kongur fær Luda drottningar

Liðu nu langir tymar, þar til at það
bar til einn dag. snemma i biörtu solsk-
ini, at köngnum varð litil til sjöarins
hann sier einn litinn bát bruna at lan-
di, hann var sem gull álitz. Kongur i hug-
ar mjök þessa syn, tveir menn voro á sk-
ipinu, Kongur reikar ofann til strand-
ar með mykilli sturlan, ok áhyggiu, hu-
gandi hvorsu verolldinn mætti brigðul ve-
ra, hann sá mann eingánga, hann bar
konu eina á hendi sier forkunnar va-
na, sva at köngur þöttist aungva sli-
ka sjeð hafa, at allri kurteisi ok sko-
rugleik, og rann honum þegar mykill
ástar hugur til hennar ok heilsar he-

nni hun

henni, hún tök Qveðiu hanz, köngur fri-
etti hana at nafni ok at týþindumm, ek
heiti Luda seigir hún, enn nög er yður tíþ-
indi at seigia herra, Lúcartus minn eig
inn köngur er nesþi fyrer borginni Bö
cia, var hel sleiginn i sino eiginn rike
af köngmum af serklandi sem Núdus
heitir, hann er huoriúm manni meiri
ok sterkari. ok at allri at giörfi úmm
framm huorn manni þeirri álfu heims
ins, Hann hefur meþ sier allra han-
da lýð, Blämenn ok Berserki ok Risa
ok Tröll, ok dúerga, ok annat fýtönz an-
da fölk, þui mätti eingin menskur ma-
ður i möti honum standa, ok hanz ar
ma lýð, dräpú þeir köngin enn töko
borgina i sitt valld, enn villdú hafa
naþgat mier til eiginn orþz viþ sig, enn
ek villdi ei. Næstú nött ept
irfarandi komst ek leyn[i]lega i búrt úr mi-
nni skiemmú, ok þræll sä er hier stend-
úr voru viþ til sjöar gängandi, ok hingat
i yðar riki flyandi, ok er ek nú kominn
ä yðar näð, þo meþ þui möti at ek vil
yðar eiginn kona vera enn ei frilla, kon
gúr seigir hier hefur mióg luckulega
at borist þui minn drottning deyði fyrer
skömmú, ok múnúm viþ giöra þetta at
göþú räði, ok gangúm heim til hallar
hún jätar þessú. Gänga þa nú
heim, ok var viþ brúþkaupi búist ok gieck
það framm meþ heiðri, ecki var Biälm-
ter at veislúnni, þötti mörg i Rikinú frú-
inn stör lynd ok räþgiörn, leið ei längt
äður enn maður huarf huorja nätt, ok
þötti þetta mörgum kýnlgit.

Þræl þann sem drottning hafði þa-

þángat flutt liet hún geima sín, hann var stór ok sterkur sem Tröll, ok friðar sinum. Leið nú sua framm i Rikinú langa tyma.

IV Cap.

Fyrsta Herferd þeirra Hiálmters og Olvers, er þeir berjast wid wikinga Troll.

Það var eirn dag er Köngur spaser ar úti, at Hiálmter son hanz kom til motz við hann með sinum suemum, ok heilsar föður sinum, Köngur tök vel kueðiu hanz. Hiálmter mællti: til þess er ek hier kominn herra, at ek vil þier fáit mier v. skip með vopnum, ok monnumm, til bardaga vel búna, vil ek vr landi fara at afla mier fiär ok frægðar, ok vil ek þetta sie allt búit innann manaðar, þetta vil ek giarnann gióra minn kiæri son seigir Köngurinn.

Var nú þing stefnt, ok þangat boðit múg ok margmenni, bað Köngur nú son sinn at velia sier sua marga menn sem hann villdi hafa, ok sua skip ok fie, Hiálmter giörir nú sua, ok velur fimmhundruð liðz allt úngt fólk. Ok sem þetta var syslat, stigur Hiálmter á skip ok Ölvir með öllum sinumm mönnumm ok sigla i haf, ok verður þeim gott til fiär, þui þeir britia niður blämenn ok berserki, enn läta friðmenn alla i náðum

Síð vmm haustit koma þeir við ey eina, ok lentu i einumm leynivog, það var síðumm kuölld, þar var skögi vaxit ok hömrum, þeir geingu á land Hiálmter ok Ölver ok úpp i mörkina á eina hæð, þar sáu þeir skipa flota myklinn öðru meigin vndir eyunni, ok dreka eirn miök storann ok vænann, ok þar með x5. lángskip ok eitt tialld var mykit á landi ok rauk þar miög. Hiálmter mællti: huorier múnu þessir vera sem sig hallda suo ri[kug]lega? ok vil ek fara ok finna þa

ok vita

ok vita hvorjer ero, giör sva seigir Öl
vir. Þeir klæðu signu Næfrum ok
töko sier turka i hendur, ok stumruðo fram
at tiölldunumm, þar var reykur mykill, þeir
settust i dyrnar, þeir báðu þa ur dyronum
ganga sem inni voro, hinir sögðust það ei
meiga, fyrir kulda sakir. enn hvat heitir höfðingi sem fyrer
þessumm skipastöl ræður, þið spyrjet
heimskulega seigia hinir, eður hafit þier
sva i fiarsca fæddir verit, at þier hafit
angva fregn haft af okkar ägiætumm hus
bonda, hann heitir Kollur, enn hanz bro-
ðir heitir Töki, þeir ero mestir ä giætis=
menn at öllu, þeir hafa leigit i vykingo
siðann þeir voro xx. vetra bæði vetur ok
sumar allar skiepnur ero við þä hrædd-
ar, bæði könga ok Jarla hafa þeir und-
ir sig lagt með herskilldi ok þeirra riki
enn nu skilldu þeir i sumar, hellt Töki
til Englandz, enn höfðinginn Kollur er
nu hier kominn, hofum vier hier verit
i halfann mänud i þessari höfn; vel hafi
þið skiemt seigia þeir. Siðann ge
ingo þeir aptur til skipa sinna, ok seigja
sinum monnum allt hvað þeir höfðu freg-
nað, skulum við seigir Hiälmter við=
buning veita i nött, ok bera fiärhlut vorn
ä land, enn griöt ä skip ok veita vikingum
köselegann atröður ä morgun, þeir giöra
nu sva. Enn er mornaði, ok söl rann
upp röa þeir at skipunum ok giöra har-
ða griöt hrið ä skip vykinga, ok vakna
þeir við vondann draum, þeir föstbræður
höfðu unnit fimm skip af vykingum äð-
ur enn þeir voro herklæddir, Kollur
spyr hvor sva öfoelilega færi at þeim, sku-
lo þier hier at visa viðnäm fä, Hialm-
ter seiger til sin, tökst nu hörð orusta,

Hafði

hafði Kollur harðsnúit lið. ok mart, gänga
huoro túeggio velframm, ok fellúr margt
lið af báðúm, enn þo fleira af liði Kolls
þui þeir fóstbræður kuistúðu þa niður
sem hráuiði, enn þo leið ei långt áður enn
þeir Hiálmter ok Olvir höfðu mist sin
fiógur skip ok folkit með, höfðu þeir þá og
drepit huort mansbarn á skipúm Kols
útann það sem flýði til hanz á Drekann.
Þá mælti Olvir: best er ockúr Stallbró
ðir at prófa huort við komúmst ecki á
Drekann til Kollz, það skal vera seigir
Hiálmter, þeir giöra súa ok komast á
Drekann, ok súa huor at öðrúm, tekst
nú enn at nýju harður bardagi, fellúr
nú huor úmm annann, þar til þeir finn-
ast Hiálmter ok Kollúr, ok höggúr
þegar huor til annarz með bitúr legúm
súerðúm, þar til at höggnar ero hlýfar
af huorútueggúm, Hiálmter hugar nú
með sier at súa búit má ei lengur sta
nda, reiðir upp súerðit, ok höggúr á
hálsinn; súa af tók hofúðit, siðann bað
hann þeim sem eptir lifðú, at uinna sier
trúnaðar eyða, þeir játúðu þui.
Þar feingo þeir mikit fie i gúlli ok gerse
múm; hielldú siðann heim til Mannhei-
ma i riki feðra sinna, ok sátú i Kastal
anúm umm vetúrinn.

Þeir Hiálmter og Olver berjast við Tóka viking.

V. Cap.

Að vordógum hielldu þeir i Hernað
ok höfðu v. skip ok Drekann Kollz=
naut, frey Beriöðo viða umm súmarið ok va-
rð litit til fiár. Enn er þeir fóro
heim leiðiss, láu þeir eitt kuölld i einum
leyni vóg, þeir sáu sigla inn á voginn
Dreka einn stórann ok með honum
xxx skip: þeir lógðu inn á voginn,

Helldur

helldúr giœdlega, ok kasta atkerúm; maðúr stöð við siglo á Drekanúm stór ok illúr yferlits ok kvað vísú:

Húorier ero skálkar,
er skipúm ráða,
helldúr harðsnunir,
happalausir,
vier skúlúm lyði,
lifi ræna,
ok með oss ollúm,
aði skipta.

Hiálmter heyrði ok kvað,:

Hiálmter heiti ek,
huor spyr at þúi,
seggúr hinn súartleiti,
á Sædyri,
drepa skulum dreingi,
enn dyrgripi eignast,
fúll falsari,
ella flÿ i búrto.

Toki súarar, ertú sá Hiálmter sem drapst bröðúr minn Koll i fyrra súmar? Sá er maðúrinn sami seiger Hiálmter, það er vel við hofúm fúndist seiger Toki, ecki lasta ek það þú lofar súa miög seiger Hiálmter, grið skúlo standa til morgúnz seiger Töki, súa skal vera seiger Hiálmter, þeir taka nú á sig náðir. Enn er dÿgliost var, tökú þeir til bardaga með skotum ok grióti, enn þegar þúi linti, töko þeir til vopna ok börðust dreingilega, skorti þar ei stör högg sem húorir veita öðrum, þöttust þeir fostbræður aúngva kappa hafa slika fyrri fúndit,

sem þessir voro, fiell nú huor úmm annann
bórðúst þeir þann dag til kuólldz, ok var
friðskilldi vppi halldit, voro iij. skip eptir
af skipom þeirra bræðra, enn iv. skip Tö=
ka, leið súa nottinn, Enn at komandi mor
ni, taka þeir til bardaga, gieck Töki roskle
ga framm, ok vo til beggia handa, hann
hafði störann Atgeir ok sterkann i hen-
di, drap hann ä litilli stúndo 30. menn:
þetta ser Ølvir ok hleipúr ä Drekann
með mykillri grimd, ok rüddist fast úmm
ok drepúr huom vmm þuerrann annann
þar til hann mætir Toka, ok hóggúr til ha-
nz i skiólldinn ok klyfur hann niður J
gegnúm, Töki spennir tueim hondúm
Atgeirinn ok leggúr i giegnúm skiólld
Ølverz, ok súa i giegnúm baða handleg-
gina, ok kastar honúm i loptupp, ok fley-
ir honúm niður ä þiljurnar, súa hann lä
föuiti, i þui kiemur Hjälmter at ok högg
úr ä hóndina Töka súa af tök, ok datt atn
geirinn niður, vikúr Töki nú undann, ok
sleipir sier fyrir borð i siöinn, Hiälmt-
er hleipúr eptir honúm, syndir Töki undañ
hart ok roskliga, enn Hiälmter eptir ~~þar~~
þar til at Töki mæðist, drö þä samann
með þeim, rieð Hiälmter þegar ä hann
ok kom nú i með þeim harðar súiptingar
ok lang kóf, þui huör færði annann til
grúnna, þar til at Töka mæddi blöðrás
ok gieck Hiälmter af honúm dauðúm
kom siðann aptúr til skipa sinna, fógn
úðú hanz menn honúm uel, ok þottúst
hann úr helió heimt hafa.
Bindúr Hiälmter nú sär Ølvirs. þe-
ir feingo þar Mykit götz i fäsienúm
gripúm, gúlli ok giæðúm ok gersem
úm: Innan färra daga hallda þeir heim-

leidiss

leiþiss, styrþi Hiälmter drekann Kollz nat, enn Olvir Tökanat, ok sat i kastalanum umm veturinn.

VI. Cap. Þeir föstbrædur koma til Diänu kongs döttur, z födur hennar.

Af sumri komanda hallda þeir i hernaþ ok heria uiþa, ok verþur gott til fiär.

Enn er ä leiþ sumariþ koma þeir at einu landi, þar sä þeir vænar borger, ok fagra kastala ok kongz atsetu, kongur sendi nu menn ofann til strandar, ok byþur þeim heim til ueislo þeir fäta þui, komo sendi menn aptur ok seigia köngi: var þä uiþ buist meþ öllum kosti. Köngur ätti sier eina döttur væna er Dyana hiet, hun kunni allar böklegar listir. Enn at ä kueþnum tyma, geingo þeir fostbraþur heim til hallar meþ tuö hundruþ manz, enn sumir voro eptir uiþ skip; köngur gieck ä möti þeim meþ friþri filld, ok fylgir þeim til hallar, settist köngur i häsæti, enn Hiälmter ok Olvir ut i frä var veisla hin besta, ok menn kätir, enn er leiþ at kuölldi, geingu menn til suefnz ok sväfu af umm nöttina, Enn at morni geingo menn til dryckio, var köngur hinn glaþasti, ok allir i höllinni. Nu sendir köngur eptir dottur sinni, ok kemur hun meþ sinum kuenna skara, leykarar slöu Horpur, Gyur, Simfön:, Salterium, ok allra handa hliöþfæri. er þä mikill pryz ok gleþi i höllinni, Jungfruinn gieck nu fyrir sinn foþur, ok heilsar honum, ok öllum öþrum utifrä, Jungfruinn var glöþ uiþ alla, Hiälmter ok Olvir sögþu köngi mart frä ferþum sinum, ok lofaþi hann miög þeirra frækleik, a tölu þust mart uiþ Hiälmter, ok Jungfru Dyana, gieck sua þessi dagur til

J kuöllds

kuölldz. Hinn þriðja dag var hin sæmilegasta veisla með margz konar skiemtan, siðann voro borð upptekinn gieck köngur úr út ok spaserar, enn Hiálmter ok Ølvir til skiemmu köngzdottur, hún tók þeim blyðlega, ok byður Hiálmter at tefla, ok suagióra þa, enn Ølvir skiemti sier við skiemmu meyjarnar, þær voro 30. þángat geingo þeir huorn dag, liður sua nockurn tyma.

Það var einn blyðann veður dag at sólinn var skynandi umm borger ok kastala, sáu þeir at fiölldi skipa hielldu at landi, ok lögðu til hafnar, ok báru tiölld á land, ok reissa sinar herbúðir. Þeir sáu nú hundrað manz frá strondu gánga, ok þángat sem köngur var, þeir Hiálmter ok Ølvir voro nær kongimum, þessir menn geingo fyrir kongiñ ok talar einn af þeim sua; köngz son af hino mikla Serklandi er Rúdus heitir, sendir yður herra sina kueðio, honum er sagt, at þier eigit væna döttir, hann vill fá hennar með heiður ok æru, enn ef þier vilieð ekki gypta honum jungfruna, byður hann yður til bardaga, at þriggia nátta fresti; væntir mig at þier missit þá með litinn heiður yðar döttur ok riki, ok lifit með, er yður ei ráð at hætta til þess, ok látit hañ helldur fá sinn vilia. Köngur suarar Seig það aptur þinum herra, at ek gypti honum ekki dottur mina, skal ek koma með þann her er ek fæ til á þessa völlo á kueðnum deigi. Geingo sendimenn i burto, ok sögðo köngzsyni huar komit var. Lætur köngur nú skyera upp herör umm alt sitt riki, ok byður til sin mug ok margmenni, kom þar ógrinni herz, var nú búningur af huorotueggium

VIII Cap.

Bardage þeirra Hialmters og Ølvers wid Rúdus ~~Kongs~~ Köngs Son.

Að á kveðnum tyma fylkia Huorū
tueggio lyði sino til orosto, ok þar eptir
voro lúðrar þeittir, ok syga samann
fylkingar með ópi ok eggian, flúgo fyr
st allz konar skotvopn súa snart at þar
af varð gnýr mikill særþúst sumer, enn
sumir fengo bana. Eptir það bið
úr Köngur Hiälmter ok Ølvir at slä
úpp heröpi, ok geisast súa ä þä með hö
ggöorosto, þeir föstbræður voro ä sinum
hestum ok með þeim mikil Riddara suett,
báðir þeir höfðú bitúrleg spiót sier
i hendi, ok slä úpp heröp ok hlaupa súa
framä þä, tokst orosta hin snarpasta,
ok súa hart ganga þeir framm Hiälmt
er ok Ølvir ok þeirra menn at fylking
kongs sonar bognar fyrir, ok fiell i þei
rri sviþan mart manna af Kongs syni,.
sier hann að hans fylkingar ero ä bakge
ingnar, enn lið hans mart fallit, filltist
hann mikillrar reiði, ok kallar ä sina menn
berserki ok blämenn, ok byður þä i moti
snúa köngmum ok hans arma lyð, biður
þä ei hræðast, þeir giöra súa ok ganga
fast framm með ópi miklo ok illum lätum
kiemur ä þa berserkz gangur, hoggva, ok
leggia beria ok bita köngsins hyrð til
beggia handa, ok gänga igiegnum fylk
ingar, flyr margt undann þeim af kon
gs mönnum fyrer hrædslo sakir.
Þetta lita þeir Hiälmter ok Ølvir
at köngs menn flya, enn sumir erodre

pnir

drepnir, þeir snúa mót þesso illþýði, ok var
þar mikill atgángur, enn súa lýkur at þe
ir drepa alla blämenn ok berserki köngz
sonar, enn rietta aptúr fylkingar ann[ar]

Þetta sjer Rúdus kongz son, at
hanz Kettior ero fallnar í slräniþúr, ok
atferþ þeirra Hiälmters ok Olvirs, ok
húgsar at hann múni þar koma í fulla
raún, enn þo treystir hann vel sino afli ok
hamingio, þui giörir hann at keira hest
sinn meþ sporúm, ok riþúr mot Hiälmter
ok sem hann sjer: húorsú þessi rikilati
köngz son riþúr sem fúgl flýúgie, þick
ist hann skilia, at hann vill ä hanz fú
nd, þui býr hann sig harþlega ä moti„
honúm, ok skekúr sitt spiöt grimmlega
ok keirir hestinn sporúm, ok riþúr moti
köngz syni, ok lagþi húor i annars skjö
lld, enn súa sätú þeir fast at húorgi biþ
aþist i sinom söþli, enn bäþar sleing
úrnar brotnúþú, ok flúgú brotinn ap
túr yfir höfut þeim, þeir taka nú til
suerþa sina, ok höggva nú huor til an
nar meþ miklo afli ok fimleika, enn sok
úm þeirra ofúrlego kresta sem úrþú
af þeirra höggum ædduzt hestarnir und
ir þeim súa þeir mättú ei hoggúm viþ
koma, stigú af sinúm hestúm ok fei
ngú sinúm skialldsueinúm, ok gem
gú samann ok börþúst súa äkaflega
at viþ himin var at siä lauf af hiä

lmum

hiälmum þeirra, ok partar af skiölldum þe
irra, enn suerþinn synduſt fiögur ä lop
ti, Eingirn þöttiſt syeþ hafa frækileg
ra einvigi af tueimur mönnum, ok sua
leingi börþuſt þeir af ollum þötti unþur
at þeir voro ei sprüngnir fyrir laungu af
mæþi, Hiälmter leiddiſt at sua stæ
þi leingur at eingirn skipti yrþi þeirra
i milli, þui reiddi hann suerþit meþ miklo
afli ok reiþi, enn sakir þess at skiölldur
var allur höggum af köngz syni, fieck hañ
ei hlifum viþ komit, kiemur þui höggit
i hiälminn sua hann klofnaþi, ok bryni
ann ok bukurinn sua at i belltiſs staþ=
nam, fiell kudus dauþur til jarþar, lof
uþu allir Hiälmter fyrer þau afreksve
rk sem hann hafþi þarunnit i sinni fra
mmgaungo, meþ köngur siälfur, flyrðu al
lur herinn til skipa ok sigldu i burto eñ
kongur ok hanz menn feingo þar götz mik
it. Siþann snyr allur liþur heim til
hallar, ok var miög kätur, var veisla hin
besta ok ecki sparat huat sem bukur
inn kunni at beiþa, Gieck Hialm
ter ok Olvir til skiemmo köngz döttur
hun tök þeim bliþlega ok baþ þa sitia
Hialmter sagþiſt vilia hallda heim.
hun geingur i burt ok kiemur aptur ok
mællti: hier er eitt tialld Hiälmter
er eg vil giefa þier, su nättura filgir
þui at þier mä eckert granda ä meþ
ann þu ert i tialldinu, þat er allt meþ gulli

giört

giört ok gymstemim sett, hann þackaþi
jungfrunni, ok mintist viþ hana, hün gret
särlega, gieck Hiälmter til skipa, ok
var köngur þar fyrir, gaf hann þeim
fostbræþrum göþar giafir ok mælltu til
umättu meþ sier, ok skilldust meþ kiæ
rleik, ok stigo siþann ä skip ok hell
du heim, ok satu i kastala sinum umm
veturinn, Ekki hafþi Hiälmter
syeþ ein stiupmöþur sina.

VIII Cap. Widtal Hialmters, og ludu stiupu hans.

Þaþ var eim morgun er köngur ok
drottning läu i sæng sinni, hün mæ
llti: Herra seigir hün ättu ongvann
erfingia, ä ek hann seigir köngur, ok
helldur eim kastala ä skögie, þui
skal hann ei heima vera seigir drott
ning, ecki vill hann i vorri höll drecka
seigir köngur, en þo ber hann lystir at
priþi af huoriom manni, sjä vert ek
hann seigir drottning, þa hætto tali
no. Þaþ bar til eim
dag at fruinn skipaþi öllom sinum
meyom ut ä skög, at henda sier
epli ok aldin þær giörþu sua, enn
drottning einsömul för til skögar
ei fyrr liettandi enn hün kom at ka
stalanum ok gieck inn, at læstum lok
om, Hiälmter sat at borþom ok
hans hoflyþur, hann sä konuna inn
gänga ok þöttist kienna at annara

manna

manna frásögn Sliúpmóður Sina, ok
heilsar henni bliðlega, ok setur hana i knie
Sier, hún tók þui vel latandi til hanz með
bliðri ásiónú, ok súa til hanz talandi,
minn sæti son, huað velldúr þui at þú
villt ei heima vera með þinum fóður, er
þar þo skiemtiligra at Sitia enn hier, fiæ
rri óðrum mónnum, Hiálmter mællti:
meir ber þar til æska min enn illuilie,
hún mællti: mikit er Sagt af þinni lyst,
ok priði, ok vel uæri sú kona gipt er sl
ikann ætti, hann huað þat ei uera. Enn
er þa tólúðust við gengo allir úr kast
alanum: eirneigmn Olvir, þo siðast,
drottning mællti þá huatreta lyst þier
mig er ek ecki fremleg kuennleg ok
kúrteis, vel vist seigir Hiálmter, hún
mællti: þui mún mier súa hamingio hi
ólit uallt orðið hafa, betúr hefði ock-
ur uerið samann hent, úngúm ok til al
lrar nattúru Skapfellegúm, ok min-
kiæri, það mä ek þier satt seigia, at þinn
faðir hefúr mier ekki enn spillt, þui hañ
er maður ørvasa ok nättúrlaus til allra
húilú bragða, enn ek hefi miog breyskt
lyf ok mikla nattúrú i minum kuennleg
úm limúm, ok er það mikit tión uerôl
dúnni at súa lystugur likami skal Spe=
nna súa gamlann mann sem þinn faðir
er, ok meiga ei blómgast heimmúm til
uppkalldz, mættú við helldúr ockar un-
ga likami samann tempra, eptir nä
ttúrlegri holldsinz girnd, súa þar mæ
tti fagúrlegúr ávoxtur út af fróðgast.

en vid mattum skiótt giöra ráþ fyrer þeim
gamla karle, sua hann giöri oss ønguan
skaþann, Hiálmter mællti: er þier þetta
alvara seigir hann? at visu seigir hún
þaþ ætlaþi ek seigir hann at þu mundir
ill enn alldrei sua svivirþileg sem nú
veit ek þu ert, hann hratt henni fram
fyrir borþit ok sló á hennar nasir sua
blóþ fell um hana alla, hún mællti: vid
skulumm finnast i annat sinn, hann
kuaþ hana þvi ei fagna skylldu, sock
hún þar niþur i jörþina sem hun var
komin. Litlu siþar komo menn
i kastalann, Hiálmter var þá sua rei
þur at hann matti viþ ønguann mæ
la, Ölvir gieck þa at honum ok baþ
hann ei reiþann vera, kefur skiúpa
ein þessu ollat, hialmter seigir þat satt vera.

IX Cap: Þeir fóstbræd-ur koma til Skinhúfu, og hialmter drepur jötuninn.

Einn dag vill Hiálmter riþa á skóg
ok Ölvir meþ honum, enn sem þeir riþu um
skóginn sáu þeir hind eina stora ok væna, ok
riþa þar eptir enn hún leitar undann, fe
ir kleipa þar til þeir sprengia bæþi
essinn, þá hlaupa þeir bæþir eptir dýrinu
ok urþu skiótt móþir ok kasta af sier
klæþum, nema skyrtum ok lynbrókum
siþan dró upp skyflóka mikinn af útno
rþri meþ regni ok krapa gieck þaþ allt
til nætur giörþi þa frost mikit meþ ku
llda ok hrijþ, voro þeir þá komnir i fiall
hliþ eina, Ölvir mællti: kallt þicki mi
er giörast fóstbróþir Hiálmter baþ han
ei æþrú mæla, var þá langt af nótt.
Litlo siþar varþ af illviþrino, voro þeir
þá komnir at hellir stórum, Ölvir
mællti: miög er eg af mier kominn, Hiá

lmter

Hiálmter seigir hier munum uið láta fyr
er berast, þeir geingo inn undir hellirs be
rgit, þeir sáu einn storan jötun sitia
uið elldz glóð, reykur var mikill i hellin
um, eitt kuikindi sat uið elldinn ok klö föt
inum með kömbum, enn hann ylir hoþmo á
möti ok skialldi sig allann, hann mællti:
Skinnhufa farþu út, ok giæt glögglega
at, ok gegndu ræþu minni, ok uit huort þú
sier til ængra nylenda, þycki mier þeir menn
seint koma sem systir min lofaþi mier at
koma skylldu i kuölld, þui eg uil skiött
fara til náþa giöist ok helldur kuolldsu
æfur, hun för út ok sá þá fostbræþur,
hun brá yfer þá hendi sinni ok baþ þá
uerþa at honum, (all Bakum) tu eim
ur ok fliuga upp i hellirinn, littlo siþar
for hun inn, jötuninn mællti: sástu nock
ut til nylenda föstra seigir hann, fiærri
er þui seigir hun, siþann legst hann ni
þur ok hrytur hátt. Skinnhufa
mællti uið hanana verþiþið nu at mönnum
aptur, þá varþ þat, Hiálmter mæl
lti þier eigum vier lifgiöf at þakka ok la
na, huat villtu nu at hafast seigir hun, dr
epa jötuninn seigir hann, ok luka sua sti
upmöþur minni sendiförina þá sem hun he
fur sent oss hingat til hanz, hraustur ma
þur ertu Hiálmter seigir hun, þa fara nu
innar i hellirinn, suerþ hieck yfir sæng
jötunsins buit allt með gulli, hun mæ
llti ekkert suerþ bitur á hann nema þetta
Hiálmter gat naþ undir klötit á þui ok
rann þat þegar ur sliþrom, enn Skinn

hufa

Skinnhúfa henti þat ok mællti: heppinn varþ
eg oss, enn ek mún vita huort hann sefur, hún
tók tre mikit, ok lamdi úm sængina, hún
mællti: þat vil ek Hiálmter at þú stiger
uppa stockinn, ok leggir siarslega á hann,
ok stöck siþan úpp ~~fyrer~~ yfir sængina, Hiál
mter giörir sua ok leggúr til jötúnsins, ok
kleiþúr á klötinn sua at i beþmo stóþ.
Jötúninn mællti: sueik stúmig nú Skinn húfa
Sprettúr hann úpp úr sænginni ok lætúr
nu sópa til greiþurnar úm hellirinn, lútlosi
þar sö hann, Hiálmter tok suerþit ok
leist vel á, Skinnhúfa mællti: ecki skal
ltú eiga þetta suerþ. Hvör skal þat eiga
enn láttu þá ei litit i sanda ef þú sier
betra suerþ, þui sua ber þat af öþrúm
suerþúm sem þú af öþrúm kónga sönum.

Hún gaf þeim marga fá syena gripi,
ok baþ þá nefna sig ef þeir þirfti litilsli
þs uit. Siþann föro þeir heim ok úr
þo allir þeim feignir.

VII Cap.

Hialmter finur Wargeysu, og fær sverdit Snarvendil.

Um vorit hallda þeir i Hallda þeir
~~i~~hernaþ ok drepa niþúr blámenn ok bers
erki, ok fá mikit götz ennat hausti ha
llda þeir heimleiþiss meþ ögn fiár, i skip
úm, klæþúm, gulli ok silfri; þeir kó
mo at ey einni siþ úm kuölld, hún var
skógie vaxinn, þeir tiallda þar á landi
ok klútúþúst úm uöku; klat Hiálmter
at vaka: enn er þeir voro sofnaþir, ge
eck hann frá tialldino á hæþ eina, ok st
öþ hann þar leingi ok sást úm, hann se

Heyrdi

Heyrði mikinn gny með stórum brestom i skógnum, sva at eikurnar bifuðust, litlo siðar kom framm ur mörk eitt fingalp mikit, ok gilldlegt, það hafði kross röfu, höfa, ok fax mikit, augun voro huit enn munnurinn mikill ok hendur stórar, brand hafði huni hendi sier vænann, sua aunguann hafði hann slikann syeð, hun gieck at honum enn hann stöð fyrir, hann hugar at ser skuli ei orðfall uerða, ok kuað uiso,

Huor er su döttir,
er driugt um natur,
flaktir ok flanar,
með fyls hala,
ölik þykir mer,
þu oðrum uifum,
eður huaþann kom
hunduis mær?

Hun suarar, ok kuað uisu:

Vargeysa ek heiti,
heyr þu hilmirs son,
uilltu at siälfek
þer i sinni sie,
allra þinna,
tel ek þig þursa mun/
~~mun~~ uil ok tyra,
trurra una.

Hann kuað:

Hræðiley muntu þykia,
Hölda mengi,
þo þu oss serkj,
i sinni frä þesso,
aungvann vorn seggja,
þu þo suikia munt,

Þörð

vósk úm kona,
vör hin harþleita.

Hún mællti: ei mún ek helldur svikia mina vini enn þú þini, má ek ok vera þier i sinni þo ek fari ecki meþ þer, hann mællti: áttú brand þann sem þú fer meþ? at uiso seigir hún, villtú selia mer hann seiger hann, meþ angvo möti seigir hún, skal ek meþ angvo möti fá han seiger Hiálmter, ecki skal þaþ þo kallmaþúr seiger hún, þú skallt kyssa mig, ok varþ henni lióþ at múnni.

Sæk þú snarvendil,
sigur mún honúm fylgia,
Boskúr ef þú hilmir vilt,
þer i hendi bera,
koss úil ek af þer,
klenann þiggia,
þá múnto Mimmúng
mer úr hendi fá.

Ei vil ek kyssa triönú þina seiger Hiálmter, þúi kannskie ek verþi fastúr úiþ þig, hætta verþur þú á þaþ seiger hún, enn ráþ þo siálfúr, hann snýz i búrt frá henni. Nú kemúr honúm i hug huaþ skinnhúfa hafþi sagt ok úikúr aptúr ok kuaþ úiso.

Kantú miúklegar,
mær him harþleita,
leika at brækerti,
enn höldar aþtir sex.
sel þú mer sárlegann,
sueif ormz dýno,
fús er ek fliöþ at kyssa,
fer sem má tofri.

Hún mællti: þá verþur þú at hlaupa á háls mjer, i þúi ek kasta upp brandinom, enn ef þú efar þig þa er þaþ þin

bani

bani. Hún kastar nu uppsuerþinu, þui hleipur hann á háls henni ok kysti hana, enn hún kenti suerþit fyrir aptann bak honúm, hún rietti nú at honúm brandinn ok kuaþ uisu.

Sel ek þer snaruendil,
Sigur mún honom filgia.
Fóstur hinn stórráþi,
um þina alldúr daga,
snúist þin æfi,
æ til sigúrs ok giæfu,
Huar sem þú heim kannar,
Hugúr eri kongz barni.

Ok enn kuaþ hún:

Verto ei súa ær maþur,
aþ þú Ølvir grandir,
verto honúm heill hilmir,
Hann er þer hollúr filkir,
láttú eige illmæli,
æþa lund þina,
vel þer vini tryggva,
vert þeim hollúr drottinn.

Ero eingin álög á brandinum seigir hann. ei nein seigir hún, enn þó mun ek nú á leggia, þaþ fyrsta vyg sem þú villt vega skalltú þaþ huorgi fá hræst, enn i anat sinn skal þat ecki bila, gangi þer nú allt til sigúrz ok tyma, ok nefn mig ef þú þarft litils uiþ. Ok heimmu nlú nú alla, hann kuaþ súa vera, ok legg mjer ráþ huorn mann ek skal hafa at hyrþ fóþur minz at súmri, hún kuaþ súa vera skilldú, enn mióg ólikt mun þaþ þyckia úngúm pikám aþ ek kunni ráþ nokkút, ef þúr hinn æþsti kóngz son byþie mig ráþz, enn þo mun þer þetta fram geingt verþa. Heima múntu i vetúr

Verda

Þersa enn at vordógum skalltú gänga fyr
er föður þinn, ok biðia hann lyfz, hann
mún seigia at hann hafi fätt lyþ aflag.
biþ þú hann at fä þjer eirn mann, enn
hann mun Biörn fehyrþir undann skilia
enn huorn muntú kiösa? hann kuepst fo
þur sinn hafa vilia, ecki skalltú hann
hafa seigir hún, varþ henni þä lióþ ä
múnni.

Kiöslo þann þræl,
af þeingilz lyþi,
sem gefur svinum soþ,
Mún þer ei maþur duga
af milldings hyrþ,
ef þer gläþuugur giörist.

Siþann skilldú þa. Ölvir va
knar ok syer at Hiälmter er burt, hañ
klæþist ok þrifur sarit ok gekk frä tiall
dinu, hann sä huar Hiälmter gekk mi
óg reiþur, hann höf upp brandinn enn han
varþ sua þúngur at hann fell niþur fyrer
fætur honum, Ölvir gekk i möti hon
um bliþlega, ok myntist viþ hann, ok mæ
lti: slikt giöra nætur ferþir þinar
föst bröþir, Hiälmter mællti: þock mi
na hafþú vangeyþa, enn varstú mer holl
i räþum, um morgúninn hallda þeir he
im ok sätú i kastalanum um veturinn

VI. Cap.

þeir Hjalmter fä Hörd i sitt fylgi; og viðskift Hjalmters og Lúdú stiúp hans.

Aþ vordógum býr Hiälmter sinn
Skipa flota, ok gekk siþann fyrer föþur
sinn; ok baþ hann fä ser menn nokk
ra, köngur kuaþst ei til hafa, Hiä
lmter mælti: fä mer eirn mann af hyrþ
þinni, haf þú huorn sem þú villt nema.
Biörn sagþi köngur. Hiälmter
geck til svina, ok sä þar mann lig
gia mikinn ok stórann ok furþulega

Sterkleg

sterklegann i loþkäpu, Hiälmter st
ack ä hann spiötskapti, ok mælti: sta
ttu upp þræll, hann liggur ei at siþur
Hiälmter let koma uiþ hann skaptit
i annat sinn, hann settist þä upp ok mæ
lti: mun ei vera sem mer sÿnist at þetta
se kongz son. Hiälmter mælti: ok baþ
hann upp standa ok fara meþ sier, gibra
skal ekk þer kost ä þui seiger hann, ek
vil eirn öllu raþa enn þu ongvo, Hiälm
ter mælti: þaþ vinn ek ei til nockurz manz
eþur huat heitir þu, hann mælti: þui sa
llto räþa, enn Hörþur heiti ek. Hiäl
mter gekk iburt. Hann kom at em
um bekk ok sä þar Vargeyþu standa, ko
num kom i hug huat hun haffþi mælt;
hann gekk aptur ok mælti: stattu upp
þræll ok gäk meþ mer ok räþ eirn öllo, hann
seiger, ek mun til skipa ganga, enn þu
munt finna sliuþu þina. Hiälmt
er gekk heim at höllinni, hann sä sliuþo
sina gänga ä möti ser, honum leist hun
ekki frÿnileg, hun var þa bæþi liöt ok leiþ
inleg ÿferlitz ok öfögur i ä siöno. Hun
mælti: vel er þaþ Hiälmter at uiþ höfum
fundist, hann kueþst þaþ ei lasta kunna
hun seiger nu skal launa þer þusturinn
er þu gafst mer fyrer laungo, þaþ leg
geg ä þig at þu skalt huorgi kyrr þola
huorki Nött nie dag, fyrr enn þu ser Her
voru Hundingz döttir, nema ä skipum
þinum ok i tialldi. Hiälmter mæ
lti: ekki skalltu fleira ä mig leggia, þui
kiaptur þinn skal opinn standa, enn
þaþ þykir mier einskis vert at þreia ept
ir eina köngz döttir. Hamrar hä
ir standa niþur uiþ skiplægit, þar
skalltu ä stiga sinum fæti ä huorn.

Hamarri

hamarinn, enn fiörir þrælar föþur minz skulo kinda elld undir þer, enn vid eckert skalltu lifa nema þat sem hrafnar færa þer þar til ek kem aptur. Siþann gekk hann til skipa, var þá bryggiom kipt, hann hafþi fimm skip, ur landi ok skip ut völldom dreingum. Fyrsto máltiþ baþ Hiálmter Hörþ at silia hiá þer hann kuaþst þat ei vilia, einsamall vil ek mat eiga, enn sofa i reckió golfi þinu, Hiálmter baþ hann ráþa.

VII. Cap. frá þeim fóstbrædrum, og Tröllkonunum, Ýmu, Herþinni, Margerdi, og þeirra systrum.

Hallda þeir nu viþa um sumarit ok varþ þeim gott til fiár, enn feingo sió storann ok storma mikla. Enn um hafstit komu þeir at störo landi, þar var fiorþur mikill ok fiöll stór, Hörþur mælti hier munum ver á landi sofa, Hiálmter mællti i möti, Hörþur kuaþst ráþa vilia, var sua giört, voro tiölld á land borinn, Hiálmter seiger; illa skal viþ þá giöra sem á skipum ero, ei skal þat seigir Hörþur, hann gekk ut á skipinn ok baþ menn giöra sig lifluga, ok gaf þeim vin at drecka sinn greip gaf hann huoriom þeirra, urþu þeir skiött drucknir, Horþur tok mat ok öl ok gekk á land. Hiálmter geck i burt ur tialldinu er þeir voro sofnaþir främm meþ siönum, fiall mikit stöþ viþ siönn ogna hátt, enn i miþió fiallino leit hann standa tröllkonu stör skorna, hun hafþi gullofinn duk á kniám ser ok kemdi ser meþ gullkambi, brunnur var niþur viþ siönn hun tök hendi sinni i hann ok þuoþi meþ hár sitt, Hialmter kuaþ visu.

Huort er þat bákn,
i biargi situr,
ok ser af konungs,

Yngva

Ongva veit ek,
ámátlegri,
alda fyrir jörþ ofann.

Hún greiddi hárit frá augum sier, ok varþ reiþ viþ orþ hanz ok kvaþ.

Illa kveþur þú til min,
þui munto hinn ungi fyrstur,
Haþþur á seiþi,
af seggiom þinum,
meþ gull fenum dúki,
má siá hin hoska mær,
þerrra sima,
lióssa locka.

Illa er sá dúkur kominn er þitt hár þerrar ok at þinum glyrnum geingur seigir Hiálmter ok kvat.

þig mún snerta,
snarvendill fyrr,
enn þú alla á seiþ,
setier köngz arfa,
Hendur munto missa,
ok hätt æpa,
Sua munum skilia,
skauþ hit amatta,

Hún seigir hann margt orþ tala svi virþilega, vær hitt til heyrilegra man legum manni, at hafa aþra viþleitni viþ ungar stulku ok hreinlega enn tala illa þycki mier þú efnilegur maþur, enn mer væri forvitni á at pröfa ungann mann ok missa minn meydöm, ok láta handtera migum millit, hún seilldist nú hend inni i brunninn, Hiálmter brá suerþ ino ok hió af henni hendina i olfliþn um, hún rak upp skrak mikinn ok leit i skuþinn ok mælti: litil frama verk

er þetta

er þetta einum ágiætum kongs syni atle
mast at mer, enn þat klæir mig at hefnt
muni þessa verks ok mun ei langt til,
hun kuad.

Vist yleþur mig eitt,
þo þu vitir eigi,
jöfur hinn ögn diarfi
Huaþum er at vera,
muno systur minar,
aþ nä giöra,
ut ä herskipum
alla menn þina.

Hiälmter sä ä siöinn, ok sä nyu trollkonur, so störar ok illilegar at ænig var þottist hann sveþ hafa þeim likar þær höfþu rifit i sundur öll skipinn enn drepit alla mennina, ok borit götz allt ä land, ok voro ei litlar i starfino, þær höfþu heyrt oll orþ þeirra Hiälmters ok ymu þær hetu sua. Bergunn, Bremsa, Näl ok Nefia, Küna, ok Trana, Breyp, ok Glyrna, Margerþur hin nyunþa, hun hafþ krippo störa ok bar hana hærra en höfuþit, hun hafþi eitt auga, ok stöþ þat i miþio enni, ok var hella ekki fründleg yfer litz, hun geck fyrir þeim systrom, hun hafþi nef ok klær af jarni, ok tuær tenn ur älnar längar, ok stöþu framm ur kiapti henni, enn vörin hin neþri tök niþur ä bryngüna, þaþ sä Hiälmter at hun münþi meiga gefa gilldann koss, ef hun kinni sua fyrir sig at koma vörinni sem hun var stör til, þær voro stuttklæddar pikurnar, ok gopto kioptunum enn skökо höfuþinn, Hiälmter hugsar at ser man ei sua buit duga ok geck ur fiallino ok fyrer fialldyrnar, þær gänga

Sidan

ßiþann at tialldino. Hiälmter hugar at hann mä ei viþ þeim öllom, Hann kú aþ uiso

Vak þú Ølvir,
ef villto viþ siä,
þú ert koss milldúr,
viþ konúr karla,
Her biþa þin,
Húndings meyar,
Huerf þú viþ,
ef þer húgur dúgir.

Ølvir kúaþ:

Húaþ skal kalz þetta,
Húaþ þarftú mer bregþa,
Köngúr um kuennsemi,
kätur um miþnætti,
Enn húoria kysnoppo,
sem ä keyþom finnor,
villtú þer i sini,
seo allar.

Hörþúr mælti: stöndúm úpp, nockúrs mún Hiälmter nú úm vert þyckia, Her gúnn kúaþ:

Helldúr úpp krömmúm,
Her mättú töfúr lita,
Hendúr Hergúnnar,
Hef ek negl ö skorna,
kyfna mún þin ölpa,
Ef viþ töfúr finnúnst,
þer skal ei kirt klappa,
Köngúr hinn Súþræni.

Hann kúaþ:

Bäk þú framar höti,
fyrr enn þú ä seyþ dragir
þennann þiöþ konung,
þú ert flagþ ferleþga,
etto framm krömmom,
ef ~~þú Afli treiþir~~ ....

Dröö

drös hin dulrijfa,
enn ek mun duerga Smiþi,

J þui komo þeir ut, Margerþur ræþur þegar á Oluir enn hann tekur fast ámoti, hun kuaþ:

Jlla leikur þu Oluir,
ei ertu hæfur vifum,
má ei fáng festa,
á fylkir velbornum,
Eggiar ero eitur blándnar,
æfur er döglingur,
oddar alblöþgir,
ei munu ver sigrast.

Þórþur barþist viþ systurnar vij. þær voro full fimar ok höfþo stórar skálmir huor þeirra, ok sökto á kapt at honom hann varþist dremgilega, ok þar kom um siþir at hann drap þær allar enda var han þa miög möþur. Hiálmter átti miök harþann leik viþ Bergunni, haf þi hun vænt sax i hendi, ok varþist vel, hann þottist alldrei i meiri mannraun komit hafa, sakir mikilleik hennar, þui huar sem hann hiö til hennar, kom jafnann á saxit þar til at hun mæddist, báruft þá sár á hana, sua hun flakti öll i sundur af sárum, hun kallar þá hátt upp ok kuaþ:

Huar erto Margerþur,
mær öflugasta,
vinnur þu litinn sigur,
á siklings liþi,
Briggur er hálflestur,
Enn herþar brotnar,
Sterkur er stafn búi,
stöckva mun þui verþa.

Þær bregþa viþ hart, ok hleipur huor sem meira mátti, ok stigo miök stórum enn Þorþur eptir uppundir hallit, Bergunn ~~sner~~ þá i ~~moti~~ konum, hann

hiö tilh

hiö til hennar sua af hraut höfuþ
it, högg þu allra manna armastur seig
er Margerþur mina systur, skamt mun
þer til slikz seiger Hörþur, hann slæ
mdi til hennar meþ suerþino ok tök ha
na sundur i miþio, veik hann aptur til
hallz ins, þeir Hiälmter ok Ölvir
voro komnir inn i halldit ok suäfu.
Hörþur geck til siöar ok safnar sam
ann skipviþum, þar af giörþi hann hus
litit ok fagurt, þar sem mest skylldo
biörginn, þangat bar hann mat ok öl ok
oll þeirra fang, siþann gekk hann aptur
til þeirra. Standa þeir Föst
braþur upp siþann, ok gänga þeir fr
amm meþ siönum. Hiälmter sä hus
upp undir biargino, hann mællti: huser
þarna, Hörþur suarar; mun hun ekki þar
Hervör sem þu þregir eptir, þeir gänga
i husit þar uar sæng ein ok tafl ä stöli,
ok könnur ok ker meþ, Horþur gaf þeim
at drecka, enn þa er ä varþi sem minst
geck hann ut ok skelldi husino i läs, Hiälm
ter mællti suiekstu mig nu Hörþur, ok
er illt at eiga þræl at einkavin, Hann
villdi hoggva upp husit enn suerþit beit
ei helldur enn hann higge i stein. Sätu
þeir þar um kyrt glaþir ok kätir.

xiii. ~~iv~~ Cap.

Hörður vinur Jötuninn foður þeirra systra, og er með ymu um veturinn.

Haþer frä Hörþi at seigia, at
han geck framm meþ siönum, Hann sä
ein stein störann i fiörunni ok gati.
Hann litast um, ok ser huar hiþi ein
ognarlegur kom framm ä biargit, ok var
ei sueinzlegur yfirlitz, þui angvann
þöttist hann slikann sieþ hafa: sakir
stör skorinz höfuþz, hann hafþi häst
ang i hendi, ok framm ur fleirn tuþeg
giaþur, figra älna längur, hann tök niþ
ur at fiörunni þa hann stöþ ä biargi

Nu Jöt

biarginu, Jötuninn mælti hvar ero kögur
börn þau sem drepit hafa dætur minar?
gängi þeir nú framm ef þeir þora, þui
slikt ero hin mesto nyþings verk svá un
gar sem þær voro, þui sú var ellst sem var
XII. vetra, Her em ek kominn seiger Bö
rþur ok drap ek þær dætur þinar, ok vö
ro þær helldur miklar fyrir ser, enn ek
vil leita trausts til þin, Risinn mælti: vel
sie þer vinur ok vert vel kominn ok far
hingat, Borþur mælti: þaþ get ek meþ
ongvö möti, mer hefur ävallt illt verit, enn
nú batnar litit um siþann i vor at ek
för i siöinn meþ þeim föstbræþrum, rettu
helldur til min stang þina ok mún ek ta
ka þar i; Risinn mælti: þaþ mä ek vel
giöra, þui þau ein skip hafa her komit, at
ek hef rekit fleinn i gegnum þau ok dreig
it þau svá upp at mer, ok mún ek retta
stangina ofan at þer, Borþur toki sem
hangat. Enn ä meþann þeir höfþu
viþ talast, hafþi hann reirt sig viþ stei
ninn meþ kaþli. Jötuninn rikti ä
miög fast, Borþur mællti taktu ä fa
stara ok betur felagi ecki er ek all
lettur, Jötuninn reiddist ok rak fleinin
niþur i biargit, ok rickir svá fast til at
hann sök i hamarinn allt at brökllin
da, enn Borþi var viþ þui buit, at hann
mundi slitna i sundur bein frä beine.
Risinn mællti: þü ert þungur þo
litill, vankertur ertú þä seigir Borþur
Jotuninn herþir sig þui meir ok bra
kum þar til at upplosnar steininn
svä sem Borþur hafþi reirt sig viþ, ok
höf hann frä Borþo ei minna enn sex
faþma, i þui slapp af fleinimom, enn
Jötuninn datt ä bak aptur, en Borþur

Jsann

ofann meþ steinum, ok lá hann leinge
i oviti. Enn er hann raknaþi viþ
seigir hann, miklo ofterkari erto enn ek
meinti jafn stór ok kant litit, er þú ke
mur mer ei uppá biargit, hafþú min
raþ ok gak niþur i töna i biargit ok
lút vel framm ok teig þig sem mest.
Risinn let at þesso ginnast, ok fer ofan
i töna ok teigir hálsinn enn rettir sta
ngina ofan fyrir, Þórþur tók i stang
ina ok kipti Risanum ofan fyrir bia
rgiþ sua brotnaþi i honum huort bein.
enn Þórþur leisti sig ok rann þegar upp
biargit, ok kom at hellir stórum, þar var
fyrir Ýma ok fell til fóta honom, hann
gaf henni lif, þar var hann umm vetur
inn i hellinom, þar var nóg gull ok sil
fur er jötúninn hafþi átt.

Enn at vori komnu tók hann þar
Hringmatann ok skickio, ok siöþ stór
ann meþ gull, Ýmu gaf hann hellirinn
ok götz allt, hun baþ hann nefna sigef
hann þyrfti lifz viþ. Þórþur gekk
þaþann ok lauk upp husino, Hiálmter
varþ honum feiginn. Ei hafþi hann
munat til Hervarar á þeim vetri.
Skip hafþi Þórþur giört þeim um vetu
rinn. þeir leto þa i haf. skipit fór jaf
ndart i móti vindi sem undann.

XIV. Cap: Þeir föstbræður koma til Hundingia köngs, og werda fá Råd af Herwöru döttur hans.

Um hafstil komó þeir at landi stó
ro, Hiálmter malti: her vil ek á land gá
nga, Þórþur kuaþ sua vera skylldo, þar
säo þeir hallir stórar, Hiálmter malti:
þetta muno vera hallir Hundingia köngs
þu seigir satt seigir Þórþur. Þeir
geingo upp at höllinni hun var giörþ

Jmuþst

Kg Hunding

meþ steinum. J einum stad sáu þeir hús eitt giört meþ rauþa gull, Hiálmter seiger þetta mun vera turn Hervarar, Þórþur kuaþ sua vera mundi þeir geingo undir turninn, þar sáu þeir sitia mey sua væna at aungva hof þu þeir slika sieþ. hár hennar var gulli likt, enn ásiánann huit sem snior, enn holldit var skiært sem lilja, augun fögur sem Carbunculus, enn kinnur lika sem rósa. Þórþur geckat henni ok kuaþ uiso.

Huer erto þrysnust sliöþa,
hyrlunduт meþ kinn fagra,
ok liösgult locka frön,
eckert visa,
ek leit hæverskegra,
sæþt viþ folldar þróm. au

Hun kuaþ:

Hervór ek heiti,
Hundingia dötter,
minn föþur röskvann,
ef þu vepir lita,
lif þitt án duól,
þu láta mundir,
ef þu geingir,
gegn döglingi.

Ok enn kuaþ hun:

Allt fer eptir eino,
er margz vita frægra,
veita vinum listir, (af Nistils Falka.)
H. ok val á tafni fæþa,
fyrr skýldir þu hánga,
á háum gálga,
enn i glaumtyum
gáktu ei framar köti.

Þórdur

Hörþur mælti;
Hinn hyggio störi,
þui hrekur þu mig.
Hervör i orþum,
væri Hellþur nær,
vifi sliæro,
at vera hoskum dreing.
Holl i räþom.

Hörþur mællti þä til Hiälmters, maþur, munto sina liþ þina viþ Hervöro, ok bliþka hana i orþum þinom? Hörþur se ok honum gripi þä sem hann tök or hellirnom, ok seigir hann skylldi fä henni þä. Hiälmter fær henni öll þessi gersemi, enn hun varþ glöþ viþ, ok þackar honom forkunnar vel, ok kveþst honom dugnal veita skylldo, ok seigir honum frä mörgo, huormin þar var hättur ä eino ok otrú kiä föþur hennar, ok öllum vandræþum sem þar væri at forþast. Þegar faþir minn veit seigir hun at þu hefur mig fundit þä vill hann þig feigann, þui hann verþur allz vis af fytonz anda inn blæstri. Enn hun kvaþst honum räþ leggia mundo sem hun kinni. Enn nu skalltu senn seigir hun gänga fyrir föþur minn, diarflega, ok kveþia hann kurteislega. hann mun taka þer vel, ok spyria þig margz, enn þu skallt vel og vitarlega urleysa, räþgiafa ä hann miök störann ok illuþlegann, er Häþligi heiter, hann er stör sem risi enn mättugur sem tröll hann veit allar räþa giorþir köngsinz, hann er svartur sem

Jörþ

Jörð, með hárla sann kars, ok glitra uð ago, full ok fiárráðar, ei er hästlige betriat vema enn hann er at [yfirlitum] siá, hun kuað uiso:

I Höll skalltu gánga,
ok Hilmir lúta,
ok kuedia kurteislega,
köng hinn störráða.
Látto ei æðro,
á þer finna,
þött þu i höll litir,
Háa störgarpa.

bið þu köng vetur vistar, enn hann mun svara þer sem hann vill, Enn er þu hefur mællt sem þer likar, þá gáktu til beckiar hyrðmanna, ok verto ei fe spar, hun kuað:

Enn ef þu aðt Jofur,
ef þu ör þyckist,
þá þu giull gumnar,
ok giörast þer vel hollir,
Enn ef maður metnast,
við milldings syðu,
syn leiðom þitt lindi,
ok láttu hann sneiðu kliöta.

Hiálmter gekk til felaga sinna ok sið ann til hallar, ok gánga inn, Hörður du aldist eptir i Hallar dyrum, er þeir geingo fyrir könginn, Hiálmter kuað uiso:

Heill sitto Hundingi,
Hefi ek ængvann,
þer æðra hitt,
under heims skauti,
fer þin frægð,
umm fe giáfer,
þui kom ek hingat,
Hilmirs at vitia.

Kongur tok kueðio hanz ok kvað uiso

Hiörr

Huer er sä kominn,
ur mannheimomm
ungúr at alldri ~~oss~~
oss at kuepia,
ber pú hinn úngi,
Orn framar ægo,
mún ek vist brogpom,
buast meiga.

Hiálmter kuat:

Hiálmter ek heiti,
Hirpi ek fätt seigia,
fylkir framm uisúm,
ä fyrsta knólldi,
Hirpi ek ei huarla her,
ä Hallargólfi,
Seig mer til sætis,
sonúr er ek Bramz ynga.

Röngúr mælti; fretta mún ek fleira pür fa äpúr ok kúapuiso:

Húer er sä hofki,
er hiälm ok giotp styrir,
sterkúr ok stör mannlegúr
slendúr per ä klip apra,
glöggra mätú greina mer,
frä görpom pinom,
pä veit ek giör,
Huar gestom skipa.

Hiälmter kúap:

Olvir hann heitir,
er alldrei hræpist,
elld ne eggiar,
epúr hergeingi,
borinn sem búplungar,
peir beztir ero,
mætri enn milldingor,
minn er fóstbröpir.

J. Oler

veler frä manni sagt seig köngur ok
kuaðuiso:

Huor er sä gaur,
sem i gättom stendur,
ok kifrósklega,
við köta kilfo,
Gnaper með hetto
ok higgur at gumna meingi
litt er skumur sä,
at skapi mino,

Hiälmter kuað viso:

Hörþur hann heitir,
hefur fätt prýði,
velor um vopn siälldann,
vill ei skart þiggia,
Ölldunga einnin,
ecki hræðist,
maður miög snarlegur,
met ek hann mikilz.

Köngur kuað viso:

Litt honum sæmir,
hiä seggia liði,
þeim er i guðvefom,
glöa aller,
sitje hann ist,
af seggum minum,
skal honum veita vel,
með vorum þegnum.

Eigi muno þjer þvi räða seiger Hiälm-
ter, ok munom ver annat huort sitia all
eða einginn vor, slikt ero mikil undur
seigir köngur. Hiälmter bað köng
vetur vistar, köngur seigir þeim til reiðo
vist ok dryck, enn til munto vinna litit fr
ek verk, horn tuo skalltu sækia ä
kälf mim, vil ek af þeim drecka ätta
dag jöla, ella munto missa lifit. þetta

ä mikiel

mikilz at kosta seigir Hiälmter eþa hvort
ä þessa kälfz at leita, seigþú þer þaþ siälf-
ur seigir köngur, Hiälmter mællti: Herra
skipa oss fyrst sæti, köngur seigir sua sky-
lldi vera ok kuaþ viso.

Harþur münto heima,
þú hyggst öllo räþa,
oss i hiä,
J höllum vorom,
Hefur þu brand huassann,
brynjo ok hiälm vænann,
ok Sofnis byngi aþra, NB. 48.
enn set þig aptur af þui.

Hiälmter kuaþ:

ungur var ek heima,
ok öllo skypaþi,
skatna liþi,
at skapi mino,
gegndi þat full vel,
fylkirs suemom,
brögnom vel bornum,
ok buþlungz liþi.

Köngur leit til Bästiga ok kuaþ viso

Statto üpp Bästigi,
ok gef rüm gestom,
furþo farmöþom,
ok frekom i ræþo,
mig hafa ei öþlingar,
ä þur heim söktann,
þeir mer synst hafa,
meþ suinnra bragþi.

Bästigi leit til köngzins miög ökyrlega
ok kuaþ viso.

Hefur þu fyrr ur sæti,

Mer rigi

mer ei boþit,
úpp at standa,
fyrir ókunnom
enn feigþ mún vónsleg,
vísir granda,
Hánga skylldo hinir
á hinn hædsta gálga,
þeir múno þig svíkja,
þat se ek fyrir giorla.

Kóngúr leit til hans reiþúglega ok kvaþ vísó:

Erto illúr gestom,
opt hefúr þú hóllda,
þá mik heim sókto,
til heljar færþa,
gák á beck annann,
garþúr meinhúgaþúr,
Snillúr hinn harþleiti,
Straþúr ~~er~~ á borþ annat.

Hástigi stóþ úpp ok geck úm þverra hóllma ok settist niþúr.

Hiálmter geck til sætis ok þurftilú-eggia mannarúm, enn ~~Ö~~lfir þriggia, Þórþúr var jafn mikill sem þeir báþir fostbraþúr, var þeim þó óllúm sætit nóg sem Hástige Hafþi áþúr i setit.

Litlo siþar tekúr Þórþúr sióþ fúllann meþ gúll, ok gefúr til beggia handa, ok er hann hefúr óllúm gefit i hóllinni. nema Hástiga var gúll hringúr einn eptir, hann gaf augúm til hringsins, Þórþúr sá þat ok retti at honúm, enn hann seilldist i móti, Þórþúr stack tre i hringinn ok þat sama hefli setti Þórþúr framann á tennúr Hástiga, enn hann sá ógloggt

tilþu

til þui sölinn skein á glúggana, enn keflit
kemur á tennur Bäsliga svá hann dettur
þegar á bak aptur með all miklum hli-
þum ok knúskar ohæglega höfþino, en
sessúnautar hanz hlöo at honúm, enn
hann rúmdi fast. Um siþir kaln-
ar hann viþ, skytur hann augúnom ok
mællti, sleginn var ek sueinar, þeir bä-
þú hann þeiga, i þui rettir Hörþur at
konum kringinn i annat sinn, enn hann
tök þá viþ, kringnum ok geimdi, Hörþ-
ur mællti: opt hefur hundur er hafna
sesso natár (al: opt sefur hundur er ha
fnar) þeir sögþu um Bästiga: makle
ga var nú leikinn mannfilann.

Köngur skipar þeim eitt lopthus=
vænt at sofa i. Köngur spyr Hiä-
lmter margs enn hann leysti vel úr öllo
þui Hörþur hafþi frætt hann á mörgum
lútom, þui hann kunni af öllom löndom
at seigia. Jafnann var Hiälmter i
skemmo köngz döttir, ok tefldi viþ hana,
hún var öllum kuenn legum listum pr-
ydd, hún kunni ok allar stjörno listir
ok steina iþröttir.

Hördur Drepur
Kiræðann
Uxa.

XV. Cap.

Það var einn dag at Hiälmter
sat nær köngz dötter, ok tefldi viþ hana.
Hervör spurþi Hiälmter huat hann
ætti til vetur vistar at vinna, hann kue-
þst eiga at sækia kälf einn, huort ätt-
ir þú hann at sækia seigir hún; köngur
villdi mer þar engva grein á giöra seig-
ir hann, einginn kälfur er þetta seigir
hún, helldur er það gamall uxi nyraþ-
ur at alldri, hann etur fenat enn drep-
ur menn ok hesta, þui hann er huorio dy-
ri grimmari, Hann hefur drepit alla þá
menn sem eptir honum hafa farit, ok fo-
þur minn hafa beþit vetur vistar, það

erfit

er hit mesta blót naut, ok fæðist mestä
manna holldi, kliöf hefur hann huellt
ok digurt sua eingin maður stendst, það
er i einum garði häum ok sterkum midt her
ä landino, hann mä eilaus vera þui þä
brytur hann niður borgir ok kastala, ok
vinnur mikinn skaða ä mönnum, ok fén
aði, öll kuikindi ero hrædd við þetta [illegible]ma
naut. Þa lúto talino, ok gieck [illegible] ä
lenter heim i lopt sitt, ok sagði þeim ko
mpanum sinum, huat köngzdöttir haf
di honum sagt, leið sua veturinn framm
til jóla. Enn tueimnöttum
fyrir hinn fyrsta jóladag, stöð Þórður
upp ur sæng sinni, sua at þeir föstbræð
ur uisso ecki til, hann tok sax Olvirs
ok geck ut siðann ok til skögar, þar sem
störar bratir läu, geck hann sua leingi
um nöttina þar til at bratinn kuislo ðu
st, hann hugaði miök um sinn hag hu
orninn gänga mundi. reikar hann framm
ekinn götu stig, i þickva mörk, ok eifyrr
lettandi enn hann kemur framm ä and
nes eitt fagurt yfirlitz, hann ser þar
garð häann giörðann með mur steina, þä
ngal geingur hann, ok hefur hilso vij. äl
na länga, með störum göddum ok lan
gum, ok fleim ~~fleim~~ framm ur, hann se
illdist upp jafnhätt garðinum með henni
hann geingur með garðinum nockra stund
ok ser alldstadar jafnhätt. Hann ser
at ei muni sua buit standa meiga, þui
tekur hann kaðal, ok bindur um einn
stein störann, ok kastar inn yfer garð
inn, ok les sig sua uppa garðinn. Einn
Uxinn lä ä vellinum fyrir innann, ok ha
fði snuit um allri jörðinni, hann hri
tur ok sefur ok sniðer illa, sua Þo
rður þöttist ei vita nær, enn hann mun
di hrióta inn af garðinum, fyrir nasa
lätum gradda, ok sä at það mundi
margann hafa til bana leitt, þui lei

Jar Jón

leisir hann steninn ur festinni, ok fl
eig honum á stað, ok kom hann á si
ðu natsins. Hann vaknar við
með ylla látum sprÿngandi þegar á
st[illegible] ok skundar alla vega, ok dreg
[illegible] veðrit af mannmom, ok hleipur
at garðinum þar sem Börður var fÿ
rir, hann vill ei lengur biða ok reiðir
upp gadda kilfuna, ok rekur i hausinn
á bola svá at allir sucku gadarnir,
enn hann hristist við ok skekur höfuðit
ok let ölmlega svá at Börður misti ki
lfuna, ok hraut hun langt á völlinn.
Enn vÿm skopar nú skeið at garði
num, ok slendar tungunni eptir Börði
ok dró hann at ser, hannn færei añat
ráð en hann kastar ser flötom ofann
á milli horna vÿanum, ok spenti hö
ndunum niður um halsinn, enn boli
brast um fast heimsklega hlaupande
aptur ok framm um garðinn með hra
ðilegum hljöðom, beriandi fötom ok
hristandi hausinn, visi Börður at það
mundi sinn bani, ef hann villti ofann.

Verður það um siðir at bolima
ddist af miklo umfangi ok blöðrás.
Hann hleypur at garðinum með
illom látum, ok kemur upp fram
fötum á garðinn, í þui leggur Bör-
ður með saxinu undir böginn svá
at i hiartanu stöð brast vÿinn um
þar til hann dó, ok hafði hann þá
brotit mikit hlið á garðinn i sin
um fjörbrotum. Börður flö
vÿann, með öllum leðrom, ok fi
lldu Börninn huðini. Börður
legur hana á bak ser ok ber
heim, ok fleigir henni niður fÿ
rir loptz dÿrnar, Hiálmter
vaknar við dÿnkinn, ok sprett

ur á fæ

á fætur i þui kom Hörþur inn ok varþ
Hiálmter honum allzhugar feginn,
Hörþur var helldur skapstiggur, ok baþ
Hiálmter út gánga, hann giörir sua
ok ser húfuna. Hörþur mællti: taktú
upp húfuna þui þú þyckist vera sterk
ur nög. Hiálmter tök til Húfunnar
af öllo sinú afli ok gat huorgi hrært,
hana vr staþ, Hörþur seiger at hann
mundi i framm kroka leggia þurfa ef þú
ga skylldi, Hiálmter seiger framm va
ri komin sin mesta aflraun. Þaþ ma
liek nú umm seigir Hörþur at þú ta
kir viþ afli ockar Ölvirs beggia, nema
ur minsto fingrum ockrum, þá þú geing
ur fyrir konginn i dag ok hann situr yf
er sinum borþum, ok ber inn húfuna á
lofa þinom. Þetta verþur sua sem Hö
rþur mællti: Geingur Hiálmter fyr
ir konginn ok voro aller i hollinni viþ
hann hræddir, hann kastar húfuni up
pa borþit fyrir köng, sua hart at þaþ
brotnar i sundur i tua hlúti, ok geck
i burt siþann, töko þeir aptur afl sitt
Hörþur ok Ölvir. Köngur baþ
Hästiga bera á burt húfuna, enn
hann tök siálfur af Borþinn, Hästigi
giörþi sua ok veitti honom hit vesta
ok geck miög hokinn i kniäliþom. var
tekit borþ annat. Þeir fóstbræ
þur geingo báþir i höllina ok var vei
sla hin besta, ok drucko allir af horn
unum umm iólinn.

Hörþur glýmir vid Blámannenn.

XVI. Cap.

Hinn dag spyr köngur Hiálmt
er huort hann vill avngva skemtun
hafa, hann baþ köng ráþa, þá mu
ntú glýma viþ þrælt minn á morgun
seiger köngur. Hiálmter baþ han
giöra

giörd sem hann villdi. Ennat
morni dags standa þeir upp kompan
ar ok gánga fyrer köng. Þá var
framm leiddur blámaður furðo le-
ga stór, svartur ok digur sem na
ut, ok at ollo var hann ámátlegur.
Köngur mælti: her er nú kominn þi
lturinn Biálmter, Börður sa-
gði við þennann svein skal ek glíma
þuiat við höfum eina nafnbót baðir, at
við erom þrælar, ecki för Börður
af loðkapo sinni. Siðann ráðast
þeir á með störum fángbrögðum, ok
hörðum hnickingum er huor veitti öð-
rum, með hnefa höggum, ok kinn skotum,
klöri, ok hreistingom, geck þetta leingi
dags, þóttist köngur ok þeir sem i höll
inni voro aungvann slikann atgang séð
hafa. Stólpi einn lágur stóð i hö-
llinni, þángat bar blámaðurinn Börð
enn hann sneriz við glímu mannlega
ok fær neðri tokinn, við þessu ser blá-
maðurinn ecki, hann þreif hann upp
á bryngu sina, ok brá honum maga=
bragð, ok rak hann niður á stolpann
sua hart at hriggurinn brotnaði, enn
blámaðurinn öskraði ecki vel, let Bör-
ður fylgia knekviði með fulmannleg-
um kverka=tökum, ok kreisti hann til
dauðs. Við þetta varð köngur my-
ök reiður, enn allir aðrir þöckuðu.
Herði, var hinn dauði út=dreiginn,
Köngur seiger: mykinn skaða hefur
þu mier giört ok mino riki i drapi þessa
manz, þui skulom við toga geitstöke
umm elld, her i höllinni á morgunella
sá sem ekk skipa til, þer munut rá
ða vilia herra seigir Börður, þui

Jonr

XVII. Cap. Frá Skinndrætte Hardar og Hästiga.

mer likar huor sem er. Umm
morgúninn eptir árla geingo þeir til
hallar, þar var giört bál mikit. litlo
siþar kemúr köngúr ok mællti: Hä
stiga fæ ek til at styma viþ þig Hör
þúr, vel er þaþ seigir hann at viþ
skúlúm reina skinndrättinn, ok bú
þig til Hästigi seigir Hörþúr, hañ
fór af öllúm sinom klæþúm, enn ecki fór
Hörþúr af lopkapú sinni. þeim
var feinginn is svorþur allsterkúr, ko
ma þá í átok stór ok miklar sviptin
gar, ok voro úppi á þeim imsir endar
kiptú þer snart í sundúr sverþmúm
á milli sín. baþ köngúr at sæ
kia vpa húþina of fá þeim, töko þer
þá á meþ ollo afli ok voro hnickingar
rammlegar, svá at ymsum var búit at
hrióta framm á bälit, var Hästigi st
erkari enn Hörþur hepnari ok miukari.

Köngúr mællti: litt er á tekit Hä
stigi, er þú lætúr barn þetta svá lein
gi streitast á möti þer, þaþ mún ei
leingi vera seigir Hästigi, ef ek herþi
mik til fúlls. enn á meþann þeir töl
uþust viþ, Köngur ok Hästigi, tök
Hiälmter suerþit ok saxit ok stack
niþur fyrer fætúr Hörþi, ok sá þaþ
emginn þui lopkápann skúlli framm
yfir. Hästigi tök þä i svá fast
at Hörþi var ei annat búit, enn hann
múndi tumba framm á elldinn, þöttist
Hörþúr alldrei í þvílikar knippingar
komit hafa, var svá á tekit af bä
þúm, at öllúm í höllinni þötti mikil
vndúr at þeir voro ei af mæþi sprún
gnir, ok húat þer þola af sinúm
mikla atgängi ok sterkum átökúm.
Hörþur seigir þá til Hästiga

[illegible]

Vistu nu viþ þui eg muni hefna mig
ok skalltu ei leingi lifa, sua mun
ek giöra seigir Hästigi, Þörþur tök
þä til meþ öllo afli, ok kipti Hästiga
frammä bakt, ok fleygþi huþinni of
annä hann, ok hlióp siälfur ofanä
bakiþ ä honum, ok geck siþann til
beckiar. Köngur baþ taka ma-
minn af elldinum, Hästigi var miög
brunninn, köngur var reiþur miög enn
þötti ser þo mikit at kenna.

XIIX. Cap. Swikradi Hästiga wid þä föst-Bradur, og dräp hans.

Umm kuölldit gekk köngur snem-
ma til sængur, ok voro slokt liös öll
ok elldur i borginni, Hiälmter kuetst
til sængur vilia, Þorþur brä snar
vendli, ok lysti af honum sem liösi.

Gengo þeir i loptit ok säu umm
buning nykominn i sængina, þaþ var
stockur ok suerþz egg // biturleg, einn
miör streingur var i endanum stoks-
inz, Þorþur mællti: ecki skulom ver
niþur leggiast þui sä hefur ætlat
oss bräþann bana sem her hefur um
buit, þer lögþust niþur ä golfit, ok
sofnuþo þer skiött, ~~enn~~ Þorþur hr
at fast ok let sem ~~hann~~ suæfi.

litlo siþar heyrþi hann at maþur
geck uti hiä loptino, ok þreif i stre
nginn ok kipti niþur stocknum, ok
tök suerþz eggin i sundur oll sæng
ar klæþinn, þeir brutust umm miki-
lega. Þar næst var fiölum ur
kipt, ok kom inn höfut miög stör
skorit, sä þryfur i sængina, þä
höggur Þorþur þann i sundur i
miþio, ok dettur ut huorutueggi
hlutarinn, leggiast þeir niþur,

Enn umm morgúninn var Köngi sagt
at Hästigi vari daþur, fyrir svik
þa sem hann hafði giört við Hiälmt
er, gaf Köngur ser fätt umm, leið
súa veturinn.

Burtför frá fostbrædra med Hervöru úr Svíþ-ingia landi.

XIII. Cap.

Þrimer þriär nætur voro til sumars
þä fann Hiälmter Hervöro, hún mæ
llti: muntú nockut vera leingur hiä föð
ur minum? nei seigir Hiälmter. Hún sa
gði i kvölld skalltú gänga fyrir hann
ok þacka honum vetur vistina, þäiat hañ
sefur sex dagur fyrer sumar, ok verð
ur þä allz vis i forþú ok ä, ok ecki mä ho
num þä neitt övart koma, vil ek at þú sig
lir i burt ä morgun snemma, þui honum
er ecki vel til þín, hann þackar henni sin
göð orð ok räð. ok skylldo þa talit.

Enn umm kvölldit gekk Hiälmter
fyrir Köngin ok þackar honum vetur
vistina, skal ekk þina frægð ok rafn be
ra ä öll lönd, Köngur mællti: þetta ero
räð Hervarar döttur minnar, verðum
við nú súa buit at skilia, get ek eckiat
sinni at giört, súa fú menn af umm nöt
tina. Enn umm morgúninn ärla
bað Hiälmter alla menn vel lifa, hann
bað Hervöru með ser fara enn hún kva
ðst þat ei vilia, þui þat er bani yðar, vil
ek helldur läta mitt lif, þui faþir minn
vægir øngum manni hvorki vinum nefr
ændum, Hiälmter bað hana vel lifa
enn hún bað hann vel fara, ok allann
heiður hlióta, ok ærú, ok fell hún i
övit við þeirra skilnat.

Enn er Hiälmter ok Sloir komo
til skipz seigir Hörður: ecki hef ek
heilsat Hervöro, hann tök svarð
reip mikit, ok gekk heim ok kastar
þui umm turninn Hervarar, ok ber
súa allt ofann til skipa ok ä sitt

Skip

Skip, þeir föstbræður voro á öðro skipi
Hiálmter spyr Börð hua hann bæri her
fer ek með Hervöro seigir hann, fyrer
útann vilia föður hennar frænda ok vina
mún hún na með mer fara, vill hún
skiött hafa þinn fúnd, slikt er vilúr
lega fæt seigir Hiálmter ok rosklega
hefur þú af fyrri mönnum giorning þe
nnann. Hiálmter för á skip ~~til~~
til Hervarar, hún stöð vpp i möti ho
num, ok talar til hans bliðlega ok mæ
llti: ertú enn ei á stað kominn vinúr
seigir hún? ecki enn kiæra júngfrú
seigir hann, ok vil ek at þer gangit á
mitt skip, giarnann seigir hún, enn mi
kinn skaða hafit þið giört föður minum
að þið tækit mig i búrt útann hans
vilia, enn þo vil ek helldúr með yðr
úr fara enn vera eptir. Þá kom
snart bläsandi byr, sigla þeir i haf
enn sem þeir sáu ecki til landa tök
af byrinn, ok rak þá umm hafit með
strömum i fjögúr dagúr, enn hit fimta
dægrit stoðu skipin kyrr. Hervor
mællti: faðir minn ræður veðrättu þes
sari, ok sua þui at skipinn standa
kyrr, mún hann nú vaknaður ok eiall
fatt dreymt hafa, veit hann nú allar
yðar fyrir ætlanir, ok at þer hafit
mik i búrt tekit, ok múnú þer hafa
nögar raunir huorsu þer hafit giört.

XX. Cap.
Dauði Hundingia
köngs i hwals liki.

Litlo siðar sáu þeir huar eim
stör hrosshualúr lagðist með miklúm
boða föllum, ok ögúrlegúm lätum at
þeim. Börður mællti: þar er sú sk
epna at mer er minst umm, ok ek má
ei siá, verði þið nú föstbræðúr nock
úrs stirkz við at niöta, ok eigi meigit
þit nefna mik á meðann hann er her
þui þá dey ek, siðann legst hann nið
ur i kjel, þeir þökto hann klæðum.

Siðan

siþann sáu þer skeliúng renna undann
skipi þeirra ok at húalnum miög snar
lega ok ræþur þegar á hann, komo þari
haferþir störar,   litlo syþar sáu
þeir renna úndann skipi Bervarar vóg
nú ema væna ok fagra, hún reþ þegar
á húalinn, voro þá suiptingar miklar
ok harþar á ráþir er huorir veitto óþrúm
varþ skeliúngúrinn ok vagnann skiött-
möþ, þui húalúrinn var þúngúr ok ste
rkúr, enn hastaþi þeim af ser súa at.
þa komo hæmiriþúr á siönúm. Hiá
lmter þöttist þá siá fyrir, at þessi illa sk
epna mundi þa skiött yfir vinna, þá mæ
lti hann: huat mún mer i annat sinn, mei
ri þörf skinnhúfú ok vargeysú enn nú
at þarkomi oss at hiálpa.   Enn er hann
hafþi þetta mællt/ sá hann fliuga tua
gamma: þeir hofþo járn nef ok klær: þeir
settúst á Krosshualinn/ok kroppúþo ei mis-
kún samlega; þui at störar þiössir töko þe
ir af hans vöndúm skrocki: hann veitti mi
klar á ráþir i möti: þeir rifo ok sleto húal
inn/sem þeir gáto: þá bar þá at skipún
úm, ok feingo þa áföll stör.   Hiálm=
ter sá at allar þessar skepnúr letú vndan
illhuelino, hann tök brandinn ok mællti: fyr
skal ek missa þig enn ek hiálpi ei þessum
skepnúm, hann skaut brandinum niþur
igegnúm hausinn á húalnúm.   Olvir
sá þetta ok skaut saxino ok kom þaþ iarn
at ægat á húalnúm, viþ þetta saþraþ
ist helldúr huallúrinn, ok vissi varla huor
rinn hann skylldi lát, ok vellti ser á ymsar
syþur, ok beit ok reif huaþ sem hann kom
viþ, enn blöþit rann sem lækir niþur af
gómmúnúm, þui þeir floktú allir súndur
af sárum, ok súa skeljúngúrinn ok va
gnann.   Varþ þaþ vmm syþir at húal
námm saþraþist súndit, ok siþann rifo
þa hann til saþs ok söck hann til

grund

grúnz, enn gammarner flugo i burt miög yfir komnir, súa blöþ rann vndann huorri þeirra fiöþur, þeir flug seint ok lagt.

Hiälmter geck þar til sem Hörþur lä, ok sä at hann var vötur, Hörþur mælti: er dauþur hualurinn, Hiälmter seigir hann horfinn, hef ek þar mist brand minn enn Sver sapit, her er huortueggia seigir Hörþur, ok er nú mikit at giört at Búndingi kongur er af dögum räþinn. Þeir þacka honum lifgiöf at hann hafi þeim biargat úr slikum häska sem þeir voro i komnir. Hörþur mælti: kom til Hervarar þui hun mun þurfa þinz dugnaþar, Hiälmter gekk ä skip til hennar, hun lä þä i öviti, ok miög litt til reika, Hiälmter dreipti ä hana vini, ok raknaþi hun skiött viþ. Siþann rann ä byr, ok vinda þeir upp segl, ok voro skipinn þä lavs, ok sigldú umm allt sumarit.

XIV. Cap.

XXI. Cap. Álaga daudi Bardar, og aptur finnan þeirra fóst bradra.

Nú er leiþ at hausti komo þeir at einu störo landi ok ägiæto, þaþ var meþ storum borgum ok fögrum ökrumm miklom ok fögrum skögie, ok meþ allra handa dyrum ok fuglúm, eckert land þöttust þeir föst bræþur þuilikt sjeþ hafa ne spurn af hafa hapt. Þeir spúrþu Hörþ huaþa land þaþ væri, hann kuaþst þaþ ei vita, enn her munum ver ä land gänga, Hiälmter kueþst þaþ ei vilia, enn Hörþur seigist räþa mundo, skúto þeir bryggum ä land ok ganga súa ä þaþ.

Hörþur mælti: kanna skúlum ver land þetta, Hiälmter sagþi; Hervör skal meþ oss fara, þui hana vil ek ei eptir skilia, Hörþur kuaþ þaþ ei vera skylldú, vil ek räþa þui ver munom eilängt fara. Þeir gänga allann þann dag, enn at kuolldi koma þeir at húsi

sinu

einú litlo ok vano Hórþúr likur úpp húsino, var þar sæng ein ok kostur nögur ok öl. Umm kuölldit talar Hórþúr fleira enn hann var vanur, ok mælti: un darlega brä mer viþ er ekk kom i hús þetta, leggiast þeir niþur ok sofa fast.

Enn úmm morgúninn sem Hiälmter vaknar lä Hórþúr enn þui var ekki vant: Hiälmter seiger viþ Ölver at hann skylldi sofa i näþum. liþur sua ä daginn þä geck Hiälmter at Herþi ok tök ä honúm ok baþ hann vakna, Hiälmter fann at hann var dauþur, ok fell hann ä bak apt ur i sængina, ok spratt honúm blöþ und ann hurtom nagli ok ur Nösum, Ölver spyr huaþ honúm væri Hiälmter gat leingi angvo suarat, enn úmm sythir sagþi hann at Horþur se dauþur, Ölver mælti: þaþ veit trú min, ef þú værir ecki minn föstbröþir, skylldir þú skiött deyja. Hiälmter kuaþ uiso.

Berom viþ ä baki,
brodda framm keyri,
lænúm sua lif honúm,
lätúm hann ei eptir,
Beyium Hörþ huergi,
fyrr enn heim komúm,
gröfum hann heima,
únd kallar veggjom.

Kiöstu nú Ölver huort þú villt, bera kyllfo hanz ok käpo eþur hann siälfann, Ölver kuezst kyllfona bera vilia. Hiälmter fletter hann loþkäpúnni, enn hann var undir i kaþum skarlatz kyrtli, ok hafþi silfur bellti úmm sig enn gullhlaþ umm enni. Hiälmter mælti: siä þú nú Ölver, at þetta er köngz son framar enn huer okar, enn eigi þræll sem viþ höfum leingi ætlat, leggúr hann þä Hörþ ä bak ser, honúm þötti hann lettur. gänga þeir þann dag til kuölldz, ok

I koma

koma at óþro húsi, ok feingo þar góþar ná
þir, fór sua tuo daga. Hinn þriþ
ia dag tok Olvir til orþa, ecki ber eklei
ngúr kápúna ne kylfúna, þui full lúmn
er ek af þessari byrþi, enn þaþ þó meira
at þú ber sua leingi daþann mann eptir
þer, man þetta verk úppi vera á meþann
heimúmn stendúr, þu talar mikil æþro
orþ seigir Hiálmter ok fá me huartue
ggia, Olver giórir sua. Gánga
þeir til kuólldz ok koma at húsi hino þriþ
ia. Hiálmter lagþi Hórþ i Reckio
gólf sitt úmm kuólldit. Ecki hafþi
Hiálmter sofit siþann Hórþur dó.
Hann vakir sem hann var vanúr, útann
i móti morgún sári rann á hann suefn
hóggvi. Enn er Hiálmter vaknar.
var Hórþur i búrt, varþ honúm þá ei
betra viþ enn i fyrra sinni, ok þá mællti:
Hiálmter; alldrei verþ ek glaþúr. fyrr
enn ek finn Hórþ. Þeir stóþú
upp ok gánga leiþ sina, þángat til þeir
komo framm á vóllo eina fagra ok væna.
Þeir sáu borg eina stóra ok veglega
alla gagn skorna, ok rent gúlli ok silfri
i skurþina, hún var fagúrlega múrút
meþ rauþúm stemúm, blám, gúlúm, gr
ænúm, huitúm ok suórtúm, hennar túrn
ar voro háir ok þaktir meþ gúlli. Þe-
ir geingo til hallar ok inn i hóllina ok
fyrir kónginn, Olver heilsar kóngin
úm enn Hiálmter ecki þagþi, kóngúr
tók vel kueþio hanz, ok baþ at taka stól
ok setia frammi fyrir ser, þeir settúst
niþúr. Þaþ sáu þeir at hóllinn var
óll skipút af sæmilego fólki. Kóng
úr baþ þá at vera káta ok glaþa eptir
mikla mæþú, Hiálmter át huorkine
drack, hann var stúndúm bleikúr, stú
ndúm rauþur sem blóþ. Lítlo sitar
lukast upp húrþir hallarinnar, ok þiþann

gánga

gånga þar inn xxx meyar, tuær båro þölå-
ngt af oðrum, var onnur þö miklo væni
þöttist Ølver øngva slika sieþ hafa at
allri sköpun ok fegurþ, fyrir þeim var
båsunat meþ allra handa hlioþfærum,
var þå mikil gleþi, i þeirri höll, Jungfrur
nar gånga fyrir köng inn ok kalla hann
broþur sinn ok settust niþur. Ølver
så at Hiålmter roþnaþi viþ, ok drö Snar
vendil ur skiþrom ok lagþi niþur undir-
stölinn. Köngur leit til Hiålmters
ok kuaþ uiso.

Huaþ er þer Hiålmter,
Hefur þu lit brugþit,
Stört er þer i Hug,
þu starir å mig længum,

Hiålmter tök undir ok kuaþ hålfa ui-
suna: Huarf hinn hugpruþi,
Hörþur ur för minni,
Treitt erto likur honum,
Måi ek ei þui drecka.

Köngur reiddist ok kuaþ uiso:
Lægast mun sæmd þin,
ef likur skal ek vera,
Amum ill þræli,
er ecki pryþir,
Kagur i huoria tæg,
nema reiþa mat Suinum,
Halur hinn hrafn suarti
i hrafar skuþi.

Hiålmter vill þå þreifa til suerþzins ok
var þaþ i burtu. Hiålmter kuaþ:

Burt er Snarvendill,
ur skiþrum horfinn,
må ek ei vyg vekia,
velldur þui Ølver,
Hefna mundi ek Harþar,
ef hann her væri,
ok rioþa minn mækir
I manna blöþi.

Eptir þaþ geck önnur mærinn at Ølver
ok kvaþ visu:

Sax hefur þú Ølver,
slik ero vopnfærri,
bana veitti bendli,
barst þaþ úr hellir,
brä ek hilmirs sonum,
i hana liki,
for þaþi yckar fiörsi,
fegri er ek nú köti,

Ølver mællti: satt seigir þú Jungfrú
hann tök meyuna ok setti i kne ser.
Litlo siþar gekk önnur Jungfrúinn
at Hiälmter ok kuaþ:

Keyptir þú snarvendil,
meþ kossi einum,
var þaþ verþ litit,
vel frä ek mer kiæmi,
vr er mundir þú af æþi,
ef optar sua fengir,
föfur hinn ögndiarfi,
ok einka hepne.

Hiälmter let sem hann heyrþi ecki,
ok þagþi, hün geck aptur til sætis si
nz. Enn er köngur ser þetta
gekk hann undann borþum ok tök horn
eitt ok rendi ä vini, ok gekk at Hiälmt
er ok kuaþ uiso:

Tak her viþ horni,
er þer Hörþur færir,
gef nú rö reiþi,
ok ræþum þä siþann,
þú hefur oss hiälpat
enn værþur biargat,
öllum ur änauþum,
Jndiss ver niötum.

Hiälmter stöþ þä uppi moti Herþi
ok myntist hvor viþ annann, var þar
fagnaþar fundur, var þä drúckit

fagna

fagnaðar öl, ok hin besta veisla.

Æfisaga Hardar, & gipting þeirra fóstbræðra.

XVII. Cap.

Það var einn dag veislunnar er kóngur sat i sinu hásæti, ok þeir fóstbræður næst honum, enn Jungfrúrnar á Stóli framann fyrir honum voro þá allir glaðir, með orðum fögrum= Ölværð gamni ok allz konar skemtan,

Hiálmter spurði hina friðari Jungfrúna at heiti, eða hvort hennar feðerni væri, hún kvaðst Asöl heita, er minn faðir látinn er her stirði landi, enn bróðir minn tok riki eptir hann sem Hörður hefur nefnst, en hann heit Bringúr, Hilldisif heitir systir min, enn land þetta heitir Arabia, hann bróðir minn at segia yður slikt, frá vorum forlögum ætt ok upp-vexti, skylldo þeir sua talit, biður þá Hiálmter Bring at greina sér giör það sem hún hafði honum sagt, Bringur kóngur kvaðst það giarnann giöra vilia.

Kóngur hefur sua sitt mál: það vil ek yður kunngiöra at minn faðir het Ptholameus ok styrði her riki hann átti drottningo harla væna, ok við henni átti kóngur oss þriu systkyn. liðo sua langir tymar þar til móðir vor tók sótt ok andaðist, var hagur orðinn yfir hana, trádi kóngur miög eptir drottningo sina. Kóngur átti ser ráðgiafa truann ok dyggvann, hann geck einn dag fyrir kóng ok kvaðst vilia leita honum at kvanfángi, ok því játar kóngur. Ráðgiafinn fer ok kemur aptur at hausti, er þá drottningar efnit i för með honum, hún het Luða, er þegar brúðkaup giört.

Leið

leið öllum vel á hana, (þessa kono) ecki
villdum ver systkyn sitia brúðkaupit
gekk veislann vel framm. leið eigi
lángt áður enn þeim þótti drottning ill
bæði i skapmúnum ok orðom, enni giör
ningum verst, reð hún skiött föður min
um bana, þui henni þótti hann gamall
enn hún úng ok listug, villdi hún siðann
mig átt hafa, enn ek villdi ecki hennar liö
tum vilia samþyckiast. lagði hún
siðann á mig at ek skylldi þræll syn
ast. suartur ok illúðlegur, ok alldrei
skyllda ek mat meiga eta nema á miðio
gölfi. Ok alldrei úr þessum álög
um komast, nema nockur köngs son
inni það til min at láta mig ollo ráða
ok bera mig á baki ser þriá daga da
þann, nú hefur þú þetta huortueggia giö
rt. það eitt lagði hún á mig mer
til lijknar, at ek mætti giöra huað semek
villdi orkat hafa, ok alldrei skylldi mer
afla fátt verða, ok alla hluti yfir vina
það sem fyrir mig væri lagt.

Á Alsölo systir mina lagði hún at
hún skylldi verða fyngálpi, ok alld
rei úr sinum álögum komast nema nock
ur köngs son villdi kyssa hana. Þá
feck fostra min henni snarvendil, var
hún hann at henda ymist með munni eð
ur höndum. Enn Hylldisif skyll
di synast at öllum yfirlitum sem Tröll
kona, ok vera nær bröður hennar, hann
átti byggð i einum hellir störum, ok skyll
di hann eckert grand meiga giöra henni.
hún átti ecki fyrr at komast úr sinum
álogum, enn hann værr drepinn með
þui sama saxi er heck yfir sæng-

hanz

hanz, varð það sua margt seigir hann
bæði fleira ok verra af henni.

Enn eptir þetta för hün i burt með
mig, ok er þessi hin sama þin stiüp mö
þir, er nü enduð min æfisaga. Hiä
lmter þackaði honüm þä goða skemtün
varð þä allt fölk glatt. Eptir
þetta höf Hiälmter upp orð sin, ok bið
ür Alfölar ser til handa, fÿsti köngür
þess miög. Olver bað ok süa Byl
disifar, ok var þetta at räði giört.

Her eptir vilia þeir Hiälmter ok Ol
ver heim hallda, feck köngür þeim ∴
skip, ok letto ei fyrr enn þeir komu at
mannheimüm. Enn er Hiälmter leit
stiupo sina fell hün niður i elldinn, enn
faðir hanz varð honüm allzhügar feginn
sat Hiälmter þar nockra stünd, hann
bað föður sinum til brüðkaupz sinz
ok þä köngür það, sigldü þeir ä hü
ndrað skipüm til Arabyä. Enn
at þeim þar komnüm, geck Hringür i
möti þeim ok leiddi þä til hallar, með
miklüm prÿs ok skemtan, geck hann
þä at eiga Hervoro, ok voro þessi þriü
brüðkaup setinn með miklüm mann
fagnaði, ok at þeim enduðüm voro all
er með ä giætüm giöfüm ut leiddir, ok
för süa huor til sinz heimiliþs.

Enn þeir Hringür köngür, Hiä
lmter ok Olver mælltü til stöðugrar
vinättü með ser, ok gefür huor öðr
üm göðar giafir ok skilia með þüi.
Sigler Hiälmter þä heim til Mann
heima styrði hann þüi riki eptir fo
ður sinn. Olver sest ok at þeim
rikum sem faðir hanz hafði at st
yra. Hiälmter matti hann til allz
ok þötti vera hinn mesti afrekz mað

ur

maþur. Hiälmter ätti tuo so
nu viþ drottningo sinni, het hinn elld
ri Yngi, enn hinn yngri Hlöþver.
Häþi köngur siþann margar orost
ur, ok haffþi i öllum sigur, stöþ honum
einginn ä sporþi, Olver stirkti
hann i öllum mannraunum. Enn
eptir Hiälmter tök Yngi sonur hanz
rikit, enn Hlöþver varþ Hernaþar
maþur mikill, hann bar snarvendi ep
tir föþur sinn. Olver ätti ok
son huor eþ Rauþur het, hann lagþ=
ist i Hernaþ meþ Hlöþver, urþo þeir
miklir kappar, ok er margt fö=
lk komit frä þeim, unnu þeir
undir sig mörg konga
riki, ok lukum ver
her sögu, Hialmte
rs, Olvers, Hri
ngz, ok Herva
rar.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20

COD. ISL.
PAPP. FOL.
N:o 63
0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20

D. ISL
PP. FOL
63

ColorChecker 2022
Plats: Fotostation 3 RGB | Adobe 1998

Adobe RGB
53 83 119 158 197 244
53 84 120 160 198 244
54 85 119 160 198 237

Adobe RGB
54 100 149 224 167 67
65 147 58 198 86 135
141 79 58 50 147 164